

Dosar nr.10601/3/2018
1743/2019

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

DECIZIA PENALĂ NR.134/A

Ședința publică din data de 25 februarie 2020

Curtea compusă din:

PREȘEDINTE : CARMEN-VERONICA GĂINĂ
JUDECĂTOR : OVIDIU RICHÎTEANU-NĂSTASE

GREFIER : DANIELA SCHNEIDER

MINISTERUL PUBLIC – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București este reprezentat de **procuror MIOARA MOȘOIU**.

Pe rol, se află pronunțarea asupra cauzei penale având ca obiect **apelul** declarat de **inculpatul BARBU ION** împotriva Sentinței penale nr.880 din data de 23 mai 2019, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală în Dosarul nr.10601/3/2018.

Dezbaterile s-au desfășurat în ședința publică de la termenul de judecată din data de **20 ianuarie 2020** și au fost consemnate în încheierea întocmită la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie penală, iar Curtea, mai întâi, potrivit art.391 alin.1 din Codul de procedură penală, pentru a da posibilitatea apărătorului ales al apelantului inculpat să depună la dosar concluzii scrise, a stabilit termen de pronunțare a hotărârii la data de **04 februarie 2020** și, în continuare, conform art.391 alin.2 din același cod, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea hotărârii, în mod succesiv, la data de **18 februarie 2020** și, apoi, la data de astăzi, **25 februarie 2020**, când, în aceeași compunere, a decis astfel:

CURTEA

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată următoarele:

Prin **Sentința penală nr.880 din data de 23 mai 2019**, pronunțată în Dosarul nr.10601/3/2018 (*astfel cum a fost îndreptată, sub aspectul unei erori materiale, prin încheierea din data de 31 mai 2019, pronunțată în același dosar*), instanța de la Tribunalul București – Secția I Penală a hotărât astfel:

În temeiul art.289 din Codul penal în ref. la art.6 din Legea nr.78/2000, a condamnat pe **inculpatul BARBU ION**

la pedeapsa de 3 ani închisoare,
pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

În temeiul art.67 alin.2 din Codul penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a, b, g din același cod (de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și de a exercita profesia de medic) pe o perioadă de 1 an.

În temeiul art.65 alin.1, 3 din Codul penal, a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării aceluiași drepturi, care se va executa în cazul în care pedeapsa principală se va executa în regim de detenție.

În temeiul art.91 din Codul penal, a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale de 3 ani închisoare, pe un termen de 3 ani, în condițiile art.92 alin.1, 2 din același cod.

În temeiul art.93 alin.1 din Codul penal, a dispus ca, pe durata acestui termen, inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune București, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art.93 alin.2 din Codul penal, a impus inculpatului ca, pe durata termenului de supraveghere, să execute obligația de a frecventa unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu acesta.

În temeiul art.93 alin.3 din Codul penal, a dispus ca, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul să presteze muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă de 90 zile, în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 1 sau Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 2.

A încredințat Serviciului de Probațiune București supravegherea inculpatului, în vederea respectării măsurilor și obligațiilor anterior menționate.

În temeiul art.404 alin.2 din Codul de procedură penală rap. la art.91 alin.4 din Codul penal, a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.96 din Codul penal, privind cazurile de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

În temeiul art.68 alin.1 lit.b din Codul penal, a dispus ca pedeapsa complementară să fie pusă în executare la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare.

În temeiul art.290 alin.4 din Codul penal, a dispus obligarea inculpatului la restituirea sumei de 2.500 lei către Creiță Vasile

A respins, ca inadmisibile, cererile martorilor Creiță Vasile și Creiță Lucian-Marius de obligare a inculpatului la plata sumei de 1.000 lei, constituind contravaloarea combustibilului consumat.

În temeiul art.274 alin.1 din Codul de procedură penală, a dispus obligarea inculpatului la plata către stat a sumei de 3.000 lei, cu titlul de cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a constatat că, prin **rechizitoriul** din data de 29 martie 2018, emis în dosarul de urmărire penală nr.2655/P/2017 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului BARBU ION, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1 din Codul penal, în raport cu următoarea situație de fapt:

Inculpatul, în calitate de medic primar în cadrul Spitalului Clinic de Urgență „Floreasca” din municipiul București - Clinica Ortopedie și Traumatologie, în noaptea de 14/15 august 2017, a pretins suma de 2.500 lei de la martora Roșu Mariana, pentru ca tatăl acesteia, Roșu Ion, să beneficieze de o intervenție chirurgicală și de tratamentul medical corespunzător, ca urmare a unei fracturi la piciorul stâng, îndatorire care intra în atribuțiile sale de serviciu, suma de bani pretinsă fiind primită de inculpat de la martorul Creiță Vasile, în două tranșe, respectiv suma de 1.500 lei, în noaptea de 14/15 august 2017 și suma de 1.000 lei, la data de 26 septembrie 2017, cu ocazia unor întâlniri care au avut loc în incinta spitalului anterior menționat.

În **faza de cercetare judecătorească**, desfășurată conform procedurii de drept comun, întrucât inculpatul nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii reținute în sarcina sa, s-a procedat la ascultarea acestuia, a martorilor Roșu Mariana, Vasile Victoria, Roșu Constanța, Roșu Ion,

Creiță Vasile și Creiță Lucian-Marius, indicați în rechizitoriu și a martorilor Anghel Ionuț-Cristian și Preoteasa Bogdan, propuși de inculpat.

Analizând materialul probator administrat în cauză, prima instanță a reținut următoarea **situație de fapt**:

Conform afirmațiilor martorului denunțator Creiță Vasile (făcute cu ocazia audierii din data de 16 august 2017), la data de 14 august 2017, în jurul orei 16:25, în timp ce se afla la proprietatea sa, situată în extravilanul municipiului Urziceni, județul Ialomița, unde desfășura activități gospodărești împreună cu prietenul său, Roșu Ion, cel din urmă a suferit un accident, în sensul că a alunecat pe iarbă și și-a fracturat piciorul stâng, în zona tibiei. În urma acestui eveniment, Roșu Ion a fost transportat, cu o ambulanță, la Spitalul Municipal Urziceni. Întrucât medicii de la acest spital au ajuns la concluzia că pacientul trebuia transferat la un spital care dispunea de secție de ortopedie, Roșu Ion a fost transportat, în aceeași zi, la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” din municipiul București. În aceste condiții, martorul l-a contactat telefonic pe fiul său, Creiță Lucian-Marius, pe care l-a rugat să se ducă acasă la Roșu Ion și să o transporte pe soția sa, Roșu Constanța, la unitatea spitalicească unde acesta urma să fie internat. La un moment dat, martorul a fost contactat telefonic de fiul său, care i-a comunicat că a aflat, de la soția lui Roșu Ion, că un medic ce părea a fi rezident le-a pretins celor două fiice ale pacientului suma de 2.500 lei, pentru medicul chirurg sau ortoped BARBU ION, care urma să-l opereze de urgență pe Roșu Ion, pentru că, altfel, acesta risca să-i fie amputat piciorul, precum și suma de 500 lei, pentru medicul anestezist. Întrucât familia Roșu nu dispunea de suma de bani solicitată, soția pacientului a apelat la martor, pentru a o împrumuta, iar acesta a fost de acord să înmâneze suma de bani, însă, fiind indignat de cele întâmplate, s-a prezentat la Secția 1 Poliție din București, pentru a sesiza fapta de care luase cunoștință. Nu i-a informat pe membrii familiei Roșu despre acest demers al său, deoarece acestora le era teamă că, în cazul în care nu vor da banii preținși, medicii nu vor depune toate diligențele necesare pentru salvarea piciorului pacientului. După ce a formulat denunțul la Secția 1 Poliție, în noaptea de 14/15 august 2017, în jurul orei 01:00, s-a deplasat la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca”, unde a luat legătura cu membrii familiei Roșu și, împreună cu fiica mai mică (Roșu Mariana), a mers la cabinetul medicului BARBU ION, discutând despre starea de sănătate a pacientului. Având temerea că acesta nu va fi îngrijit corespunzător și că și-ar putea pierde piciorul și față de starea emoțională a familiei pacientului, i-a remis medicului BARBU ION suma de 1.500 lei, spunându-i că nu dispunea de mai mulți bani, cu promisiunea că-i va da ulterior și diferența de 1.000 lei. După ce a primit banii, inculpatul BARBU ION a afirmat că „acum este bine”, precizând că va da, la rândul său, altor cadre medicale implicate, suma de 500 lei.

Fiind reaudiat la data de 12 septembrie 2017, martorul denunțator Creiță Vasile a precizat că, în noaptea de 14/15 august 2017, când i-a remis inculpatului BARBU ION suma de 1.500 lei, pentru intervenția chirurgicală pe care i-a efectuat-o pacientului Roșu Ion, a înregistrat cu telefonul mobil discuția purtată, punând la dispoziția organelor de urmărire penală acea înregistrare. Cu privire la această înregistrare audio, a precizat că a efectuat-o cu telefonul mobil pus la dispoziție de fiul său, Creiță Lucian-Marius, însă, la data primei audieri, s-a aflat în imposibilitatea de a o pune la dispoziție, întrucât nici el, nici fiul său nu au reușit, la acel moment, să o găsească în memoria telefonului mobil, neștiind unde se salvase (atât martorul denunțator, cât și fiul său nu cunoșteau aspecte tehnice legate de procedura efectuării înregistrării). Din aceste motive, a considerat că încercarea de a înregistra discuția cu inculpatul eșuase. La o dată ulterioară, a fost anunțat de fiul său că, în timp ce butona telefonul mobil, a găsit, întâmplător, înregistrarea pe care o efectuase în noaptea de 14/15 august 2017, motiv pentru care a pus-o la dispoziția organelor judiciare.

În cursul judecății, fiind audiat la termenul din data de 19 martie 2019, martorul denunțator Creiță Vasile a arătat că, ulterior producerii accidentului, fiul său și soția lui Roșu Ion au plecat, cu mașina, spre Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” și că a fost sunat de fiul

său, care i-a comunicat că starea lui Roșu Ion era gravă. Tot fiul său i-a spus că personalul medical va lua decizia amputării membrului și că li se cerea o „șpagă de 2.500 lei”, întrucât, deși soluția terapeutică cea mai simplă era aceea anterior menționată, se putea lua decizia de a se interveni chirurgical, aspect care necesita însă un efort din partea medicului. A ascultat telefonic discuția pe care o aveau în autovehicul soția lui Roșu Ion și fiul său, percepend astfel direct că cea dintâi, Roșu Constanța, îi cerea să le împrumute suma de bani care era cerută de personalul medical, pentru a efectua intervenția chirurgicală. A contactat organele de poliție din cadrul Secției 1 și, întrucât ofițerii de poliție i-au spus că ar fi fost bine să înregistreze cu mijloace tehnice momentul în care va remite suma de bani, l-a rugat pe fiul său să își programeze telefonul în așa fel încât să capteze și să stocheze discuția. Fiind însoțit de una din fiicele lui Roșu Ion, s-a dus, ulterior intervenției chirurgicale, în biroul inculpatului BARBU ION, unde i-a remis acestuia suma de 1.500 lei. Evoluția medicală a lui Roșu Ion a fost una greoaie, fiindu-i montat un fixator pe care l-a ținut în jur de 2 luni, iar inculpatul BARBU ION a promis că va întreprinde măsuri pentru a i se face acestuia și o transfuzie de sânge. Atunci când au trebuit scoase firele aplicate lui Roșu Ion, inculpatul BARBU ION nu a mai fost cooperant și nu a mai adus vorba despre efectuarea transfuziei de sânge, spunându-i că alte probleme medicale ar trebui tratate de alt medic. A dedus o legătură între comportamentul inculpatului și împrejurarea că nu i se remisese întreaga suma de 2.500 lei. După ce a obținut numărul de telefon al inculpatului, a discutat cu acesta și au stabilit să se întâlnească, pentru a i se remite și restul sumei de bani. În aceste condiții, a procedat la încunoștințarea organelor de poliție, care au montat tehnică specifică, ulterior deplasându-se la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca”, unde i-a remis suma de 1.000 lei inculpatului BARBU ION, care a fost mulțumit, spunând că îl va programa pe Roșu Ion pentru a efectua transfuzia, atunci când va fi de gardă. În aprecierea sa, actul medical a fost condiționat de inculpat.

Declarațiile martorului denunțator Creiță Vasile s-au coroborat cu declarațiile martorilor Roșu Mariana, Vasile Victoria, Roșu Constanța și Roșu Ion, rezultând fără putință de tăgadă că, la data de 14 august 2017, în jurul orei 16:25, în timp ce se afla la proprietatea celui dintâi, situată în extravilanul municipiului Urziceni, județul Ialomița, DN2, km.55, unde desfășura activități gospodărești, Roșu Ion a suferit un accident, în sensul că a alunecat pe iarbă și și-a fracturat piciorul stâng, în zona tibiei. În urma acestui eveniment, Roșu Ion a fost transportat la spitalul din municipiul Urziceni. Întrucât medicii de la acel spital au ajuns la concluzia că pacientul trebuia transferat la un spital care dispunea de secție de ortopedie, Roșu Ion a fost transportat, în aceeași zi, la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” din municipiul București.

Deși în timpul cercetării judecătorești o parte din apărările inculpatului BARBU ION s-a axat pe stabilirea naturii activităților desfășurate de Roșu Ion în favoarea lui Creiță Vasile, prima instanță, raportat la actul de sesizare, a considerat că aceste aspecte nu au relevanță juridică, dând efect dispozițiilor art.371 din Codul de procedură penală, care delimitează obiectul judecății.

Odată ajuns la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca”, Roșu Ion a fost preluat de medicul de gardă, respectiv de inculpatul BARBU ION, care a decis că era necesară efectuarea unei intervenții chirurgicale, aspect ce a rezultat și din foaia de observație clinică generală nr.20163 din data de 14 august 2017 și din fișele de anestezie și recuperare postoperatorie.

Inculpatul BARBU ION nu a negat că a oferit tratament medical lui Roșu Ion și nici că a primit suma de 2.500 lei, în două tranșe, prima în seara operației, iar a doua de la Creiță Vasile, susținând, însă, că suma respectivă a fost remisă în semn de recunoștință și ca o formă de „chirie” pentru fixatorul extern montat, care îi aparținea.

Drept urmare, oferirea tratamentului medical și primirea sumei de 2.500 lei de către inculpatul BARBU ION nu constituie aspecte contestate, prima instanță analizând în continuare dacă mobilul remiterii banilor se circumscrie noțiunii de „recunoștință” sau celei de „chirie”, așa cum le-a perceput inculpatul ori banii au fost dați „în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea,

urgentarea ori întârzierea îndeplinirii” unui act ce intra în îndatoririle acestuia, astfel cum prevede art.289 din Codul penal.

Analizând declarațiile de la dosarul cauzei, prima instanță a reținut că, în timpul urmăririi penale, martora Roșu Mariana a arătat că, în noaptea de 14/15 august 2017, în timp ce tatălui său i se făcea pregătirea pentru operație, inculpatul BARBU ION le-a chemat pe ea și pe sora sa la o discuție, spunându-le că, în vederea efectuării intervenției, era nevoie de un aparat necesar aspirării sângelui acumulat la piciorul vătămat, pe care spitalul nu îl deținea și care putea fi achiziționat de către familie de la o firmă de specialitate, în baza unei facturi. Înainte de operație, l-a căutat din nou pe inculpatul BARBU ION și l-a întrebat dacă mai era nevoie de ceva pentru efectuarea intervenției. Cu ocazia acelei discuții, inculpatul i-a spus că, în situația în care tatăl său ar fi mers la un spital privat, costurile intervenției ar fi fost mult mai mari, însă el se mulțumea deocamdată cu suma de 2.500 lei, care urma să îi revină lui, distinct de costul aparatului medical. I-a relatat cele discutate cu medicul martorului Creiță Lucian-Marius, care s-a aflat tot timpul la spital în seara operație și care i-a povestit, la rândul lui, tatălui său despre solicitarea medicului de a i se remite suma de 2.500 lei, Creiță Vasile oferindu-se să-i dea el inculpatului suma de bani solicitată. La terminarea operației, martorii Roșu Mariana și Creiță Vasile au participat la o discuție cu inculpatul BARBU ION, în legătură cu modul în care a decurs intervenția chirurgicală, ocazie cu care martorul denunțator Creiță Vasile i-a remis acestuia suma de 1.500 lei. Prin atitudinea pe care a avut-o în tot intervalul de timp în care l-a tratat pe tatăl său, medicul BARBU ION i-a creat impresia că aștepta, de fiecare dată când îl vizitau, să primească o sumă de bani, iar, atunci când nu îi erau satisfăcute așteptările, avea un comportament necorespunzător. Astfel, întrucât cu ocazia scoaterii firelor nu i-a remis medicului nicio sumă de bani, acesta a contactat-o telefonic, reproșându-i că a venit de acasă pentru a-i scoate firele tatălui său, folosind un limbaj nedeontologic (*„nici cei mai jagoși țigani nu l-au tratat așa”*) și transmițându-i că singura lui dorință era de a recupera fixatorul care fusese montat cu ocazia operației la piciorul vătămat al pacientului, după care nu mai voia să audă de ei. Ulterior, după ce Creiță Vasile i-a remis și suma de 1.000 lei, inculpatul l-a chemat pe Roșu Ion pentru a-i efectua o transfuzie, deși inițial afirmase că nu îl va supune acestei proceduri.

Fiind audiată și în timpul cercetării judecătorești, martora Roșu Mariana a confirmat modalitatea producerii accidentului, precum și împrejurarea că, atunci când a ajuns la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca”, tatăl său le-a spus că, în urma discuțiilor avute cu mediul de gardă, a înțeles că urma să i se amputeze piciorul, motiv pentru care, împreună cu sora sa Vasile Victoria, s-au dus la inculpatul BARBU ION, pentru a se interesa de situația medicală a tatălui lor. Împreună, au stabilit că era necesară achitarea sumei de 250 lei, pentru un aspirator pe care unitatea spitalicească nu îl avea în dotare, inculpatul BARBU ION spunându-le că îl va opera pe Roșu Ion și va decide în acel moment care dintre opțiunile constând în montarea unui fixator sau amputarea piciorului reprezenta tratamentul medical cel mai adecvat. În același timp, inculpatul BARBU ION le-a spus că va fi necesar să achite suma de 2.500 lei, constând în contravaloarea „manoperei”, bani pe care i-a solicitat lui Creiță Vasile, având în vedere că accidentul se petrecuse când Roșu Ion desfășura activități lucrative pe terenul său. Ulterior desfășurării operației, a mers, împreună cu Creiță Lucian-Marius, fiul lui Creiță Vasile, iar acesta din urmă i-a remis medicului suma de 1.500 lei. După efectuarea procedurii de scoatere a firelor, întrucât nu i-a remis medicului nicio sumă de bani, acesta a contactat-o telefonic, reproșându-i că a venit de acasă pentru a-i scoate firele tatălui său, folosind un limbaj nedeontologic (*„nici cei mai jagoși țigani nu l-au tratat așa”*), susținând că a venit de acasă într-o zi de duminică, în loc să stea cu familia. A interpretat comportamentul inculpatului ca fiind un reproș pentru că nu i-au fost remise alte sume de bani cu ocazia aplicării tratamentului. Deși nu a cunoscut ca Creiță Vasile să fi remis o altă sumă de bani, în afară de cei 1.500 lei, dați imediat ulterior efectuării acutului medical, și-a amintit că, ulterior, inculpatul BARBU ION manifesta o reticență în a oferi tratamentul medical tatălui său, constând în aplicarea unei perfuzii cu sânge, motiv pentru care l-a sunat pe Creiță Vasile, care i-a confirmat că va lua legătura cu inculpatul. Ulterior, a fost

sunată de inculpat, împreună stabilind ziua în care Roșu Ion trebuia să se prezinte, în vederea administrării procedurii medicale.

În declarația din timpul urmăririi penale, martora Vasile Victoria a arătat că, după ce a fost anunțată cu privire la accidentul suferit de tatăl său, s-a deplasat la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” și a luat legătura cu inculpatul BARBU ION, care i-a comunicat, inițial, că îi va amputa pacientului piciorul vătămat, neexistând nicio soluție medicală pentru salvarea acestuia. După câteva minute, purtând o nouă discuție cu inculpatul BARBU ION, acesta i-a spus că ar putea să încerce să efectueze o altă intervenție, dar că va trebui să se consulte cu alți colegi. Când sora sa, Roșu Mariana, a ajuns la spital și a aflat despre posibilitatea amputării piciorului, a mers să discute și ea cu inculpatul BARBU ION, iar, după ce a revenit, i-a relatat că acesta i-a pretins, cu titlul de mită, suma de 2.500 lei, pentru a salva piciorul tatălui lor. În aceste condiții, Roșu Mariana a contactat-o telefonic pe Roșu Constanța, mama lor, care se afla în drum spre București, fiind transportată cu mașina personală de către Creiță Lucian-Marius și i-a spus că medicul pretinsese suma de 2.500 lei pentru efectuarea operației, rugând-o să discute cu Creiță Lucian-Marius pentru a le împrumuta acești bani. În urma discuțiilor purtate în seara respectivă cu sora sa, a aflat că Creiță Lucian-Marius a luat legătura cu tatăl său, Creiță Vasile, iar acesta din urmă a promis că va face tot ce era omenesc posibil pentru a-i ajuta, dar că nu dispunea de întreaga sumă pretinsă de inculpat. În seara respectivă, a plecat de la spital înainte ca tatăl său să fie dus în sala de operație, însă a aflat, în urma discuțiilor purtate a doua zi cu sora sa, că Creiță Vasile a venit și el la spital în seara operației și i-a dat inculpatului BARBU ION o sumă de bani, neputând să precizeze cuantumul acesteia și nici împrejurările în care a fost remisă. Martora a apreciat atitudinea inculpatului din perioada în care acesta i-a acordat îngrijiri medicale tatălui său ca fiind una necorespunzătoare, creându-i impresia că în permanență aștepta să primească o sumă de bani. În acest sens, a făcut referire la discuția telefonică pe care Roșu Mariana a purtat-o cu inculpatul BARBU ION în seara zilei în care Roșu Ion s-a deplasat la spital în vederea scoaterii firelor, după intervenția din data de 14/15 august 2017, când inculpatul i-a reproșat surorii sale că nu se aștepta să vină pe gratis la spital, susținând că „și cei mai jechoși țigani îi dau câte ceva când vin la el”, dar și la împrejurarea că, după cea de-a doua intervenție chirurgicală din luna decembrie 2017, inculpatul a refuzat să îi scoată firele lui Roșu Ion și chiar i-a spus fiicei acestuia, Roșu Mariana, într-un moment de enervare, că ar putea să îi scoată ea personal firele, deși nu era cadru medical.

Fiind audiată și cu ocazia cercetării judecătorești, martora Vasile Victoria a declarat că, în luna august 2017, tatăl ei a suferit un accident, în timp ce efectua activități lucrative în favoarea lui Creiță Vasile, fiind ulterior transportat la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca”. Ajunsă la unitatea spitalicească, a discutat cu sora sa, Roșu Mariana, care i-a comunicat că, ulterior consultului preliminar, medicul de gardă, în persoana inculpatului BARBU ION, i-a spus că piciorul accidentat trebuia amputat, aceasta fiind singura soluție care putea avea rezultate benefice. A hotărât ca, împreună cu sora sa, să meargă în biroul inculpatului, acolo unde au insistat în găsirea altei soluții decât cea a amputării, acesta spunându-le că va intra în operație și, ulterior, va lua decizia dacă va proceda la amputarea membrului, spunându-le că trebuia achiziționat un aparat medical, în cuantum de 250 lei, întrucât nu se afla în dotarea spitalului și, totodată, că va fi necesar să dea o sumă de bani, despre care martora a crezut că reprezenta contravaloarea aparatului. A mers la o farmacie din apropiere, pentru a cumpăra aparatul medical și, întrucât avea programată o vacanță, a plecat de la spital, unde a rămas sora și mama sa. A aflat ulterior, de la Roșu Mariana, că Creiță Lucian-Marius, fiul lui Creiță Vasile, i-a remis inculpatului BARBU ION suma de 1.500 lei, ulterior efectuării operației. După efectuarea operației, Roșu Ion s-a deplasat la spital, în vederea scoaterii firelor, iar inculpatul i-a reproșat surorii sale că nu se aștepta să vină pe gratis la spital, susținând că „și cei mai jechoși țigani îi dau câte ceva când vin la el”. Referitor la procedura medicală constând în aplicarea unei transfuzii de sânge, a aflat de la sora sa, Roșu Mariana, că inculpatul BARBU ION amâna data efectuării acesteia, interpretând atitudinea lui drept o condiționare a acelei proceduri de

remiterea unei noi sume de bani. Nu a văzut personal când s-au remis sumele de bani, dar a înțeles, din comportamentul inculpatului din seara de 14/15 august 2017, că acesta dorea remiterea unei sume de bani, întrucât avea o atitudine de totală ignorare.

Martora Roșu Constanța a confirmat că, la data de 14 august 2017, în timp ce se deplasa către municipiul București, a fost contactată telefonic de fiica sa, Roșu Mariana, care i-a spus că medicul care îl preluase pe pacientul Roșu Ion, despre care a aflat ulterior că se numea BARBU ION, a pretins o sumă de bani (al cărei quantum nu l-a putut preciza), pentru că, altfel, îi amputa piciorul vătămat. Nu și-a amintit despre ce sumă de bani era vorba. În acest condiții, l-a rugat pe Creiță Lucian-Marius să o împrumute cu suma de bani necesară, acesta din urmă spunându-i că avea la el suma de 1.000 lei, pe care i-o putea pune la dispoziție. Deși nu a fost de față la momentul remiterii sumei de 1.500 lei, ca parte din suma de 2.500 lei, pretinsă inițial, a aflat ulterior, din discuțiile purtate cu fiicele sale, că, în seara operației, Creiță Vasile i-a dat inculpatului BARBU ION o sumă de bani.

Fiind audiată și de instanță, martora Roșu Constanța a declarat că, după ce soțul ei a avut un accident, în timp ce se afla în autoturismul condus de Creiță Lucian-Marius, îndreptându-se către Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca”, a fost sunată de fiica sa, Roșu Mariana, care i-a spus că, după consultarea lui Roșu Ion, medicul de gardă i-a comunicat că piciorul acestuia trebuia amputat, putându-se efectua totuși o operație pentru care însă era necesară remiterea unei sume de bani. Întrucât nu deținea acea sumă de bani, i-a solicitat lui Creiță Lucian-Marius să o ajute, iar acesta a fost de acord.

Martorul Creiță Lucian-Marius a declarat, atât în timpul urmăririi penale, cât și în cursul cercetării judecătorești, că el a fost cel care a transportat-o la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” pe soția pacientului Roșu Ion (Roșu Constanța) și, astfel, a auzit discuția telefonică pe care aceasta a avut-o cu una dintre fiicele sale, atunci când a fost anunțată despre faptul că medicul care îl preluase pe pacient afirmase că nu va intra în operație dacă nu îi vor da suma de 2.500 lei. Tatăl său, Creiță Vasile, i-a dat medicului suma de 1.500 lei, în seara operației și suma de 1.000 lei, la o dată ulterioară.

Prima instanță a concluzionat că vinovăția inculpatului a fost demonstrată în afara oricărui dubiu rezonabil prin mijloacele probatorii anterior arătate, însă a analizat și procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate în cauză, reținând, prin extinderea principiului martorilor „muți”, aplicabil mijloacelor materiale de probă: „Fără îndoială că, pentru cei care au obligația să facă aprecierea probelor, aceste interceptări și înregistrări le produc încredere, deoarece ele au fost obținute fără ca cei care au fost înregistrați audio sau video să știe și să ascundă fapte reale sau să inventeze fapte ireale” (*Gr. Theodoru, fila 361, Drept procesual penal*).

Astfel, din conținutul conversației înregistrate de martorul Creiță Vasile, a constatat că a fost purtată între acesta, Roșu Mariana (fiica pacientului Roșu Ion) și o persoană de sex masculin, care pare a fi medic, având în vedere terminologia specifică folosită („fractura e acolo unde sângerează”, „e un montaj extern, cum rezistă cu ele, îs mari probleme aici”, făcând cel mai probabil referire la fixatorul extern montat la piciorul pacientului cu ocazia operației, „e un picior pe jumătate putred și n-are puls, acolo are ... și n-are nici mișcarea asta, e rigid, e blocat”, „sunt două artere mari, una e înfundată, dacă n-ar fi ajuns sângele deloc, piciorul se cangrena”). În discuția purtată, medicul s-a arătat mulțumit să primească suma de „cînșpe milioane”, susținând că „eu dau unul la sală, zece la mine și patru le dau la colegi”.

În urma propunerilor formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul București, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului București a emis mai multe mandate de supraveghere tehnică, prin care a încuviințat interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, purtate prin telefon de martorii Creiță Vasile, Roșu Ion și Roșu Mariana, precum și supravegherea video, audio sau prin fotografiere a martorului denunțator Creiță Vasile și a inculpatului BARBU ION, singuri sau împreună cu orice persoane ce prezentau relevanță în cauză.

În urma punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, s-a stabilit că, la data de 20 august 2017, ora 17:01:20, între martorii Creiță Vasile (utilizator al numărului de apel) și Roșu Ion (utilizator al postului telefonic cu numărul), s-a purtat o convorbire telefonică al cărei conținut a confirmat faptul că inculpatul BARBU ION a pretins de la familia pacientului Roșu Ion suma de 2.500 lei, în vederea efectuării intervenției medicale și a primit de la martorul denunțator suma de 1.500 lei. A mai rezultat faptul că solicitarea de remitere a sumei de bani a fost formulată față de fiicele pacientului Roșu Ion (Victorița, identificată ca fiind Vasile Victoria și Roșu Mariana).

Totodată, din convorbirile purtate la data de 02 septembrie 2017, ora 11:57:56 și la data de 04 septembrie 2017, ora 14:28:49, între martorii Creiță Vasile și Roșu Ion, a rezultat că, după externarea din spital, pacientul a fost chemat la control de către inculpatul BARBU ION, ocazie cu care acesta a formulat, față de fiicele pacientului, o nouă solicitare de remitere a unei sume de bani (fără a indica cuantumul acesteia), în scopul efectuării intervențiilor necesare recuperării postoperatorii (având în vedere necesitatea ca Roșu Ion să fie supus lunar unei transfuzii de sânge, iar, după un interval de 2 luni, să se prezinte în vederea înlăturării unui dispozitiv medical care era folosit la acea dată pentru fixarea piciorului vătămat). Din aceleași convorbiri telefonice, a mai rezultat că, după efectuarea controlului medical, inculpatul BARBU ION a contactat-o telefonic pe martora Roșu Mariana (fiica pacientului Roșu Ion), reproșându-i faptul că, deși a venit special la spital pentru consult, nu a fost recompensat nici măcar cu „un milion, o sută de lei”.

De asemenea, la data de 06 septembrie 2017, ora 20:00:38, martorul Creiță Vasile a fost contactat telefonic de martora Roșu Mariana, care l-a anunțat că inculpatul BARBU ION a pretins să i se remită diferența de bani până la suma de 2.500 lei și că, după ce a fost cu tatăl său pentru a-i fi scoase firele după operație, inculpatul a contactat-o telefonic și i-a spus că era nemulțumit deoarece el s-a deplasat special la spital pentru scoaterea firelor, dar nu a fost recompensat cu nicio sumă de bani pentru aceasta. Cu aceeași ocazie, martorul denunțator Creiță Vasile i-a cerut martorei Roșu Mariana numărul de telefon al medicului BARBU ION, dar aceasta a refuzat să i-l dea, propunându-i să meargă, împreună cu ea și tatăl său, să vorbească cu medicul.

Atât din convorbirea telefonică purtată la data de 06 septembrie 2017, ora 20:00:38, între martorii Creiță Vasile și Roșu Mariana, cât și din convorbirea telefonică purtată la data de 07 septembrie 2017, ora 12:12:45, între martorii Creiță Vasile și Roșu Ion, a rezultat că Creiță Vasile și Roșu Mariana urmăreau să stabilească o întâlnire cu medicul BARBU ION, în vederea clarificării eventualelor sale pretenții materiale, ilicite, în legătură cu tratamentul post-operator acordat pacientului Roșu Ion.

La data de 19 septembrie 2017, martorul denunțator Creiță Vasile s-a deplasat la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” din București, pentru a avea o întâlnire cu inculpatul BARBU ION, întâlnire care, însă, nu a avut loc, întrucât medicul era în concediu de odihnă. În aceeași zi, înainte de a se deplasa la spital, martorul denunțator a prezentat organelor de cercetare penală suma de 1.000 lei (formată din 10 bancnote de câte 100 lei, având seriile menționate în cuprinsul procesului-verbal întocmit la data de 19 septembrie 2017, ora 09:14), pe care martorul respectiv urma să o înmâneze inculpatului, în cazul pretinderii de către acesta, ca diferență până la suma de 2.500 lei, cerută anterior.

Întâlnirea cu inculpatul BARBU ION a avut loc abia la data 26 septembrie 2017, în jurul orei 11:10, la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” din București, la aceasta participând doar martorul denunțator Creiță Vasile. Discuția purtată de cei doi a fost înregistrată în baza mandatului de supraveghere tehnică emis în cauză, din procesul-verbal de redare rezultând următoarele aspecte: Cei doi au discutat în legătură cu starea de sănătate a lui Roșu Ion, martorul denunțator aducându-i la cunoștință inculpatului faptul că pacientului i s-a învințit piciorul și interesându-se în legătură cu posibilitatea de a i se efectua o transfuzie, întrucât avea probleme cu hemoglobina. Inițial, inculpatul a invocat dificultăți în legătură cu efectuarea procedurii

transfuziei, pe motiv că ar necesita internare în spital și a lăsat impresia că nu dorea să poarte o discuție cu martorul denunțator, aducând totodată reproșuri în legătură cu faptul că familia pacientului îl chemase anterior de acasă, cel mai probabil făcând referire la controlul medical anterior, când pacientului i-au fost scoase firele după operație. Ulterior, inculpatul a acceptat să discute cu martorul denunțator, ocazie cu care acesta din urmă i-a spus că avea la el diferența de 1.000 lei din suma pretinsă inițial, în cuantum de 2.500 lei și i-a înmănat-o inculpatului. Inculpatul Barbu Ion a numărat suma de bani, după care a introdus-o în buzunarul stâng de la halat, iar apoi în fișetul metalic situat în încăperea în care a avut loc întâlnirea.

Prima instanță a apreciat că apărarea inculpatului, conform căreia sumele de bani primite ar fi constituit contravaloarea „chiriei” pentru fixatorul montat, precum și un gest de apreciere întrucât „a reușit să salveze piciorul” pacientului, este neîntemeiată, fiind contrazisă de declarațiile martorilor, prezentate anterior, precum și de procesele-verbale de redare a interceptărilor, concluzionând că inculpatului BARBU ION i-a fost promisă, iar ulterior remisă suma de 2.500 lei, pentru a efectua un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu, respectiv să acorde cea mai bună îngrijire medicală posibilă pacientului Roșu Ion.

Cu privire la **încadrarea juridică**, prima instanță a reținut că, în forma prevăzută în alin.1 al art.289 din Codul penal, infracțiunea de luare de mită se săvârșește de funcționarul public, în accepțiunea dată acestei noțiuni de dispozițiile art.175 alin.1 din același cod și constă în pretinderea sau primirea, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, de bani sau alte foloase necuvenite ori acceptarea promisiunii unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale făptuitorului sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.

În speță, materialul probator administrat a demonstrat că inculpatul BARBU ION a solicitat și, ulterior, a primit suma de 2.500 lei, pentru efectuarea unei intervenții chirurgicale asupra pacientului Roșu Ion.

Potrivit Deciziei nr.26/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art.175 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul penal.

Drept urmare, prima instanță a apreciat că fapta inculpatului BARBU ION, care, în calitate de medic primar în cadrul Spitalului Clinic de Urgență „Floreasca” din București - Clinica de Ortopedie și Traumatologie, în noaptea de 14/15 august 2017, a pretins suma de 2.500 lei, de la martora Roșu Mariana, pentru ca tatăl acesteia, Roșu Ion, să beneficieze de o intervenție chirurgicală și de tratamentul medical corespunzător, ca urmare a unei fracturi la piciorul stâng, îndatorire care intra în atribuțiile de serviciu ale medicului, suma de bani pretinsă fiind primită de inculpat, de la martorul Creiță Vasile, în două tranșe, respectiv suma de 1.500 lei în noaptea de 14/15 august 2017 și suma de 1.000 lei la data de 26 septembrie 2017, cu ocazia unor întâlniri care au avut loc în incinta spitalului anterior menționat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1 din Codul penal.

Prima instanță a menționat că, în conformitate cu jurisprudența instanței de contencios european referitoare la art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cu dispozițiile art.68 alin.2 din Codul de procedură penală anterior, activitatea investigatorului sub acoperire, a colaboratorului acestuia și a altor persoane care acționează pentru organul judiciar, astfel cum este martorul denunțator, respectă garanțiile conferite de art.6 din Convenție și norma internă menționată, neexistând o provocare, dacă se limitează la examinarea, de o manieră pasivă, a activității infracționale și punerea la dispoziția organelor judiciare a datelor necesare pentru dovedirea faptelor și tragerea la răspunderea penală a făptuitorului, fără a exercita asupra persoanei o influență de natură a instiga la comiterea unei infracțiuni, care, altfel, nu ar fi fost săvârșită, în scopul de a face posibilă constatarea infracțiunii

(cauzele *Ramanauskas c. Lituaniei*, *Ludi c. Elveției*, *Teixeira c. Portugaliei* și *Constantin și Stoian împotriva României*).

Totodată, a menționat că, în jurisprudența sa recentă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dezvoltat conceptul de „provocare”, distinct de folosirea legitimă a operațiunilor sub acoperire, subliniind încă o dată obligația instanțelor naționale de a proceda la o examinare atentă a materialului din dosar, în cazul în care inculpatul invocă instigarea din partea poliției. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că nu se poate reține provocarea acuzatului de către organele judiciare, în măsura în care intenția infracțională era deja luată, existând predispoziția făptuitorului de a comite infracțiunea (și nu creată prin acțiunea organului judiciar), iar autoritățile judiciare aveau motive întemeiate să suspecteze activitățile ilicite ale persoanei respective.

În ceea ce privește prima condiție în raport cu care instanțele naționale trebuie să aprecieze asupra existenței provocării în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la provocarea situației infracționale prin solicitarea investigatorului ori colaboratorului sau la existența unei invitații exprese la comiterea faptei din partea unui denunțator ori a unui martor anonim (*Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, Decizia nr.404/A din data de 27 noiembrie 2014*), prima instanță a constatat că, din materialul probator anterior menționat, a rezultat că inculpatul BARBU ION a fost cel care a solicitat remiterea sumei de bani, astfel încât nu se poate afirma că inițiativa a aparținut martorului denunțator.

În continuare, prima instanță a constatat că, și cu ocazia remiterii tranșei de 1.000 lei în data de 26 septembrie 2017, inculpatul a primit suma de bani în mod natural, fără a face nicio obiecție și verificând cuantumul sumei în prezența martorului denunțator.

De asemenea, a constatat că materialul probator constând în procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice și în probele testimoniale au demonstrat că acțiunea martorului denunțator Creiță Vasile de a remite a doua tranșă de bani a fost determinată de refuzul inculpatului de a efectua transfuzia de sânge.

Referitor la susținerea inculpatului conform căreia nu intra în atribuția sa de serviciu să administreze perfuzia cu hemoglobină întrucât privea un tratament ce urmărea ameliorarea unei afecțiuni cirotice a lui Roșu Ion, prima instanță a considerat că remiterea sumei de bani a determinat efectuarea unor activități, precum internarea acelei persoane și aplicarea unei perfuzii, care intrau în atribuțiile de serviciu ale inculpatului.

La **individualizarea pedepsei principale**, prima instanță a avut în vedere, pe lângă atingerea scopului unei astfel de pedepse, criteriile prevăzute în art.74 alin.1 din Codul penal, arătând următoarele:

Rolul prioritar al pedepsei este acțiunea de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, nu acela al represiei, deoarece numai acțiunea de prevenire poate avea efecte benefice în ceea ce privește adaptarea conduitelor destinatarilor legii penale și dezvoltarea conștiinței juridice și morale a membrilor societății și numai dacă, obiectiv, atingerea adusă valorilor sociale ocrotite de norma penală ar putea să se repete, trebuie utilizată constrângerea. Necesitatea aplicării unei pedepse și evaluarea cuantumului, dar și individualizarea modului de executare a acesteia trebuie să se desfășureze sub semnul fermității, care nu înseamnă aplicarea unei pedepse severe, ci a unui tratament penal corespunzător, adecvat pericolului social al faptei și persoanei făptuitorului, apt să-și realizeze cu maximă eficiență finalitatea educativ-preventivă. Pedepsa trebuie să-și îndeplinească atât rolul represiv și educativ, dar, în egală măsură, trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social concret al faptei comise, urmând a se ține seama, la individualizarea pedepsei, de un ansamblu de factori, printre care și gradul de pericol social concret al faptei și urmările efective produse. Pedepsele, pe lângă rolul educativ și coercitiv, trebuie să îndeplinească și funcția de exemplaritate, adică să constituie un avertisment, atât pentru inculpat, pentru a-l determina să reflecteze asupra comportamentului său viitor și asupra atitudinii față de valorile sociale, cât și pentru alți indivizi, care ar fi tentați să nesocotească

normele de conviețuire socială. Însă, pedeapsa, pe lângă necesitatea de a fi exemplară, trebuie să fie și proporțională, să corespundă gradului de pericol social al faptei, ce se apreciază în funcție de împrejurările comiterii acesteia și de urmările produse.

În speță, prima instanță a avut în vedere gradul de pericol social al faptei, în abstract, dar și în concret, în raport cu circumstanțele în care a fost săvârșită și cu persoana inculpatului, arătând că funcția de reeducare a pedepsei se realizează încă din momentul condamnării, când făptuitorul, luând cunoștință de constrângerea la care va fi supus, ca o consecință a infracțiunii, înțelege semnificația exigențelor sociale și necesitatea de a respecta normele de conduită în societate, de a avea o comportare onestă și disciplinată.

Referitor la circumstanțele personale ale inculpatului, prima instanță a reținut că acesta nu este cunoscut cu antecedente penale, are un loc de muncă stabil și provine dintr-un mediu familial încheagat, premise care îi sunt favorabile.

Cu privire la circumstanțele reale ale infracțiunii, prima instanță a reținut că aceasta are un pericol social minim, inculpatul necondiționând efectuarea actului medical de remiterea sumei de bani, deși activitatea de „pretindere” a fost efectuată anterior. Astfel, din materialul probator administrat, respectiv din declarațiile martorilor, a rezultat faptul că inculpatul a efectuat în prima etapă actul medical, ulterior fiindu-i remisă, mai întâi, suma de 1.500 lei.

În același timp, prima instanță a arătat că nu poate face abstracție de faptul că inculpatul a oferit o îngrijire medicală de înaltă calitate pacientului Roșu Ion, în sensul că, deși recomandarea medicală era aceea de a-i amputa piciorul, a reușit să îl salveze, prin montarea unui fixator.

Pentru toate aceste motive, prima instanță a hotărât condamnarea inculpatului, pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.289 din Codul penal în ref. la art.6 din Legea nr.78/2000, la o pedeapsă orientată spre minimul special, respectiv 3 ani închisoare.

De asemenea, în temeiul art.91 și art.92 alin.1, 2 din Codul penal, a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei anterior menționate, pe un termen de 3 ani, impunând inculpatului măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute de art.93 alin.1 lit.a-e, alin.2 lit.b și alin.3 din același cod.

Cu privire la **pedepsele complementare și accesorii**, prima instanță a reținut că, potrivit art.67 alin.1 din Codul penal, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară, iar, conform alin.2 al aceluiași articol de lege, aplicarea unei astfel de pedepse este obligatorie când legea o prevede pentru infracțiunea săvârșită.

Raportând criteriile legale anterior menționate la elementele faptice din speță, prima instanță a apreciat că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana inculpatului, se impune aplicarea pedepsei complementare constând, mai întâi, în interzicerea, pe o perioadă de 1 an, a exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, inculpatul neprezentând garanții de exercitare a acestor drepturi ce implică o înaltă responsabilitate.

Pe de altă parte, prima instanță a constatat că, potrivit art.289 alin.1 teza finală din Codul penal, în cazul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, trebuie să se dispună și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa funcția publică ori de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia inculpatul a săvârșit fapta.

În același timp, a apreciat că, deși pedeapsa complementară are un caracter *ope legis*, noțiunea de „bunuri” din art.1 al Protocolului nr.1 la Convenție are o semnificație autonomă și, în mod evident, nu se limitează la proprietatea asupra unor bunuri corporale, astfel că anumite alte drepturi și interese care constituie active pot fi considerate „drepturi de proprietate” și, deci,

„bunuri”, în sensul acestei dispoziții. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că un reclamant nu poate invoca încălcarea art.1 din Protocolul nr.1 decât în măsura în care deciziile pe care le critică se referă la „bunurile” sale, în sensul acelei dispoziții. Noțiunea de „bunuri” poate acoperi atât „bunurile actuale”, cât și valorile patrimoniale, înțelegându-se prin acestea creanțele în virtutea cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o „speranță legitimă” de a obține exercițiul efectiv al unui drept de proprietate. Referindu-se la jurisprudența sa anterioară, aceeași Curte a arătat că, în măsura în care se referă la pierderea unui venit viitor, plângerea reclamantului iese din sfera de protecție prevăzută de art.1 din Protocolul nr.1 la Convenție, care privește numai bunurile existente sau speranțele legitime privind proprietatea - *cauza Ian Edgar (Liverpool) Ltd. împotriva Marii Britanii*. Cu toate acestea, aplicabilitatea art.1 din Protocolul nr.1 la Convenție se extinde la exercitarea profesiei de avocat și la reputația aferentă, avându-se în vedere că acestea sunt entități de o anumită valoare care au, în multe privințe, natura drepturilor private și, astfel, constituie beneficii, reprezentând bunuri, în sensul primei propoziții din această prevedere - *cauzele Van Marle și alții împotriva Olandei, Döring împotriva Germaniei și Wendenburg și alții împotriva Germaniei*. Pentru a fi compatibilă cu regula generală menționată în prima propoziție a primului paragraf al art.1 din Protocolul nr.1 la Convenție, în lumina căruia trebuie interpretat cel de-al doilea paragraf, o astfel de ingerință trebuie să mențină un „just echilibru” între necesitățile interesului general al comunității și cerințele cu privire la protecția drepturilor fundamentale ale individului - *cauza Sporrang și Lönnroth împotriva Suediei*. În plus, chestiunea cu privire la menținerea unui just echilibru „devine relevantă numai dacă s-a stabilit că ingerința respectivă satisface cerința de legalitate și nu a fost arbitrară” - *cauzele Latridis împotriva Greciei, Beyeler împotriva Italiei și Buzescu împotriva României*. O ingerință în sensul celui de-al doilea paragraf trebuie, în primul rând, să fie prevăzută de lege. În fapt, preeminența dreptului, unul dintre principiile fundamentale ale unei societăți democratice, este o noțiune inerentă ansamblului articolelor Convenției - *cauza Amuur împotriva Franței*.

Drept urmare, prima instanță a apreciat că, deși competențele medicale ale inculpatului BARBU ION sunt de netăgăduit, iar interesul acestuia pentru profesia de medic este unul constant, aspect confirmat de faptul că o parte a dispozitivului medical aplicat pacientului Roșu Ion îi aparținea, condiționarea calității efectuării actului medical și a întreprinderii celor mai indicate măsuri pentru vindecarea afecțiunilor medicale constituie un aspect care necesită sancționarea comportamentului său prin interzicerea dreptului de profesare.

Referitor la proporționalitatea ingerinței cu scopul urmărit, prima instanță a considerat că atitudinea inculpatului, precum și caracterul de exemplaritate al pedepsei prevalează față de îngrădirea dreptului de proprietate, reprezentat de veniturile salariale pe o perioadă de 1 an.

Sub același aspect, prima instanță a reținut că medicul are obligația de a oferi cel mai bun tratament medical, prin raportare la cunoștințele profesionale și dotările medicale avute la dispoziție, iar conduita inculpatului BARBU ION, de a justifica primirea sumei de bani prin prisma faptului că a reușit să evite amputarea piciorului pacientului, denotă în final atitudinea acestuia față de necesitatea respectării valorilor sociale, morale și penale.

Prima instanță a apreciat că inculpatul s-a îndepărtat de valorile intrinseci profesiei de medic, neglijând faptul că avea independență profesională absolută, libertatea absolută a prescripțiilor și actelor medicale pe care le considera necesare, în limitele competenței sale, în final justificând sumele de bani primite prin calitatea actului medical, condiționând astfel o stare de normalitate, aceea de asigurare a sănătății publice în cele mai bune condiții, de un folos material injust.

În consecință, prima instanță a interzis inculpatului, cu titlul de pedeapsă complementară, și exercitarea dreptului prevăzut de art.66 alin.1 lit.g din Codul penal, și anume acela de a exercita profesia de medic, tot pe o perioadă de 1 an.

În mod corespunzător, în temeiul art.65 alin.1, 3 din Codul penal, prima instanță a aplicat inculpatului și pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării aceluiași drepturi.

Referitor la **alte măsuri**, prima instanță a dispus, în temeiul art.290 alin.4 din Codul penal, obligarea inculpatului la restituirea către martorul denunțator Creiță Vasile a sumei de 2.500 lei.

Pe de altă parte, a respins, ca inadmisibile, cererile acestuia și martorului Creiță Lucian-Marius de obligare a inculpatului la plata sumei de 1.000 lei, constituind contravaloarea combustibilului consumat, constatând că nu există nicio dispoziție legală care să prevadă posibilitatea obligării inculpatului la plata contravalorii cheltuielilor efectuate de martori pentru a participa la procesul penal și, de asemenea, că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile art.273 din Codul de procedură penală, întrucât cei doi martori nu au solicitat aplicarea alin.5 al aceluși articol.

Conform art.274 alin.1 din Codul de procedură penală, inculpatul a fost obligat de prima instanță, ca efect al condamnării sale, la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Împotriva sentinței penale anterior menționate, **a declarat apel** în termenul legal (la data de 07 iunie 2019) **inculpatul** BARBU ION (prin două cereri nemotivate, formulate în numele acestuia de avocații săi aleși).

Cererile respective au fost înaintate de prima instanță, împreună cu dosarul cauzei și înregistrate pe rolul acestei Curți la data de 24 iunie 2019, primul termen de judecată fiind stabilit la data de 09 septembrie 2019.

La data de 01 august 2019, au fost înregistrate la dosar motivele scrise ale apelului (*filele 12-34, d.a.*), care au fost susținute ulterior, în mod identic, în debaterile de la termenul de judecată din data de 20 ianuarie 2020 (*consemnate în încheierea care face parte integrantă din prezenta decizie penală*), prin care, în esență, inculpatul a criticat:

- **pronunțarea soluției primei instanțe în raport cu altă încadrare juridică decât cea menționată în actul de sesizare, fără a se fi dispus schimbarea acesteia**, potrivit art.386 alin.1 din Codul de procedură penală, fiindu-i îngreunată situația;

- **lipsa motivării sentinței penale atacate sub aspectul probelor care nu au fost luate în considerare**, fiind invocată încălcarea dispozițiilor art.403 alin.1 lit.c teza a II-a din Codul de procedură penală;

- **constatarea greșită, în dezacord cu probatoriul cauzei, a întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită, pe latură subiectivă, fiind invocată lipsa intenției și, în legătură cu aceasta, existența provocării din partea martorului denunțator, la presiunea organelor de poliție și, drept urmare, solicitându-se pronunțarea unei soluții de achitare**, pe temeiul art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală;

- **aplicarea injustă a pedepsei complementare constând în interzicerea exercitării profesiei de medic**, potrivit art.66 alin.1 lit.g din Codul penal, fiind solicitată înlăturarea acesteia.

În susținerea motivelor de apel, inculpatul a depus la dosar transcrierea proprie a unor pasaje apreciate relevante din înregistrările efectuate în cauză și precizări scrise referitoare la acele înregistrări, pe baza suporturilor optice care i-au fost puse la dispoziție pentru realizarea de copii (*filele 35-43, 104-108 și 124-130, d.a.*), precum și înscrisuri privind dispozitivul medical (fixator extern) la care a făcut referire în apărare (*filele 44-61, d.a.*) și pregătirea sa profesională (*filele 89-96, d.a.*).

În cursul judecării apelului, pentru lămurirea cauzei, în vederea justei soluționări a acesteia, Curtea a procedat, în mod nemijlocit, la **ascultarea martorului denunțator Creiță Vasile** - la termenul din data de 07 octombrie 2019 (*filele 79-81, d.a.*), **martorei Roșu Mariana** - la termenul din data de 04 noiembrie 2019 (*filele 101-102, d.a.*) și **martorului Popescu Gheorghe-Ion**, propus de inculpat - la același termen (*fila 100, d.a.*).

De asemenea, potrivit art.420 alin.4 din Codul de procedură penală, Curtea a procedat, în mod nemijlocit, după realizarea audierilor anterior menționate, la **ascultarea inculpatului BARBU ION**, în prezența avocatului său ales, în condițiile în care acesta a consimțit să dea declarație - la termenul din data de 02 decembrie 2019 (*filele 112-113, d.a.*).

La cererea Curții, Tribunalul București – Secția I Penală a transmis cele 14 suporturi optice care i-au fost înaintate de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în legătură cu dosarul de urmărire penală nr.2655/P/2017, pe lângă cele 4 suporturi optice deja atașate în respectivul dosar (*fila 123, vol.II, d.u.p.*), inculpatului fiindu-i încuviințată obținerea de copii de pe toate suporturile optice anterior menționate.

După dezbaterile desfășurate la termenul de judecată din data de 20 ianuarie 2020, inculpatul, prin avocatul său ales, a depus la dosar concluzii scrise și copia unui act medical, referitor la starea lui de sănătate (*filele 131-154, d.a.*).

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport cu criticile aduse de inculpat hotărârii primei instanțe, precum și din oficiu, conform art.417 alin.2 din Codul de procedură penală, sub toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, prin prisma întregului probatoriu, inclusiv cel administrat în mod nemijlocit, Curtea constată că **apelul** cu judecarea căruia a fost sesizată **este fondat**, pentru considerentele care se vor arăta în cele ce urmează:

I. Critica referitoare la încadrarea juridică în raport cu care a fost pronunțată soluția din hotărârea apelată este nefondată, întrucât, potrivit mențiunilor necontestate din încheierea întocmită pentru termenul de judecată din data de 14 mai 2019 (*filele 104-105, d.f.*), prima instanță, anterior dezbaterilor pe fondul cauzei, a acordat cuvântul, atât reprezentantului Ministerului Public, cât și avocatului ales al inculpatului, cu privire la schimbarea celei indicate în actul de sesizare, astfel cum a fost pusă în discuție, din oficiu, la un termen anterior, din data de 02 aprilie 2019 (*fila 92, d.f.*) și, după ascultarea concluziilor acestora, a dispus **schimbarea încadrării juridice**, în sensul raportării normei de incriminare a infracțiunii de luare de mită, prevăzută în art.289 (alin.1) din Codul penal la dispozițiile art.6 din Legea nr.78/2000.

II. Critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art.403 alin.1 lit.c teza a II-a din Codul de procedură penală, prin lipsa motivării sentinței penale atacate sub aspectul probelor care nu au fost luate în considerare, este fondată, Curtea constatând că, într-adevăr, prima instanță nu a avut în vedere toate probele administrate în cauză, limitându-și analiza la cele care susțineau teza acuzării și nici nu a precizat motivul pentru care le-a înlăturat pe cele la care nu a făcut vreo referire, deși rezultau din actele dosarului, însă această împrejurare nu justifică trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, neîncadrându-se în cazurile ce reglementează, în mod expres și limitativ, o astfel de soluție, potrivit art.421 pct.2 lit.b din Codul de procedură penală, ci urmează a fi remediată de către instanța de control judiciar ordinar, în condițiile în care apelul inculpatului are în speță un efect integral devolutiv, atât în fapt, cât și în drept, conform art.417 alin.2 din același cod.

III. Pe fondul cauzei, Curtea constată că, raportat la acuzația formulată, fapta inculpatului nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, astfel că, fiind fondată critica principală a acestuia, se impune achitarea sa, în temeiul art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1 din Codul penal cu ref. la art.6 din Legea nr.78/2000, soluție care face inutilă analizarea criticii subsidiare, referitoare la conținutul pedepsei complementare.

Astfel, din punct de vedere teoretic, Curtea menționează că, în raport cu norma de incriminare din Codul penal actual, aflat în vigoare la data faptei deduse judecății, fără a fi

survenit ulterior vreo modificare a acesteia, infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1, are ca obiect juridic **relațiile sociale care se nasc și se dezvoltă în legătură cu desfășurarea cu probitate a atribuțiilor de serviciu** de către funcționarul public ce constituie subiectul său activ calificat, se realizează, sub aspectul elementului material al laturii obiective, prin oricare dintre acțiunile în mod alternativ menționate în acea normă, respectiv **primirea, pretinderea sau acceptarea promisiunii de bani ori alte foloase necuvenite, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul**, iar, din perspectiva laturii subiective, reclamă **existența vinovăției, în forma intenției, care poate fi atât directă, cât și indirectă**, ceea ce înseamnă că făptuitorul **prevede și, totodată, fie urmărește, fie doar acceptă că banii ori foloasele necuvenite primite, preținse sau acceptate ca promisiune sunt în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau cu îndeplinirea unui act contrar acelor îndatoriri**, indiferent dacă actul de serviciu ori actul contrar îndatoririlor de serviciu este sau nu realizat.

În speță, prin rechizitoriul din data de 29 martie 2018, emis în dosarul de urmărire penală nr.2655/P/2017 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului BARBU ION, sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută în art.289 alin.1 din Codul penal, în sarcina acestuia reținându-se că, în calitate de medic primar în cadrul Spitalului Clinic de Urgență „Floreasca” din București – Clinica de Ortopedie și Traumatologie (funcționar public, în accepțiunea art.175 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul penal), în noaptea de 14/15 august 2017, a pretins, în mod direct, pentru sine, suma de 2.500 lei, de la martora Roșu Mariana, pentru ca tatăl acesteia, Roșu Ion, să beneficieze de o intervenție chirurgicală și de tratamentul medical corespunzător (incluzând și o transfuzie ulterioară de sânge), ca urmare a unei fracturi la piciorul stâng, în condițiile în care îndeplinirea acelor acte intra în îndatoririle sale de serviciu, după care a primit întreaga suma pretinsă, de la martorul denunțator Creiță Vasile, în două tranșe, și anume suma de 1.500 lei, în aceeași noapte, iar diferența de 1.000 lei, la data de 26 septembrie 2017, de fiecare dată în incinta spitalului anterior menționat.

Inculpatul nu a negat, ci, dimpotrivă, a recunoscut **primirea** sumei de 2.500 lei, de la martorul denunțator Creiță Vasile, în cele două tranșe, astfel că acest aspect factic, necontestat în materialitatea lui, este reținut ca atare de Curte.

Referitor la **pretinderea** sumei respective de la martora Roșu Mariana, Curtea constată că aceasta nu este dovedită în afara oricărui dubiu, iar, în ceea ce privește **primirea** sa (care ar fi fost suficientă pentru întrunirea laturii obiective a infracțiunii, chiar în lipsa pretinderii), probatoriul cauzei nu confirmă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul ar fi prevăzut și, totodată, urmărit sau măcar acceptat existența legăturii acelei acțiuni cu îndeplinirea îndatoririlor sale de serviciu, a căror realizare nu a condiționat-o, în niciun moment, sub nicio formă, de primirea vreunei sume de bani, efectuându-le, dimpotrivă, independent de acest fapt, prin folosirea întregii sale pregătiri și dotări profesionale (chiar prin folosirea unui dispozitiv medical performant, care îi aparținea, neaflându-se în dotarea spitalului), puse în slujba pacientului, până la obținerea unui succes medical, astfel că acțiunea sa nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

1. În concret, probatoriul cauzei relevă că **faptul pretinderii de către inculpat a sumei de 2.500 lei, de la martora Roșu Mariana, care, potrivit rechizitoriului, s-ar fi petrecut în noaptea de 14/15 august 2017, înainte de intervenția chirurgicală efectuată asupra tatălui acesteia, Roșu Ion, a fost afirmat numai de acea martoră, într-un mod contradictoriu, generator el însuși de dubii** (contradicțiile existând între propriile declarații, dar și între acele declarații și restul probatoriului), **fără a exista vreo altă probă**

care să îl confirme, în condițiile în care toate celelalte persoane audiate sub acest aspect fie au declarat că nu au cunoștință de acel fapt, fie s-au limitat la a reproduce afirmații atribuite aceleiași martore, de care ar fi luat cunoștință direct de la aceasta sau prin intermediari care li le-au relatat, mai mult sau mai puțin distorsionat, după ce, la rândul lor, le-ar fi aflat tot de la ea.

Astfel, **martora Roșu Mariana**, în declarația din faza de urmărire penală (filele 41-47, vol.I, d.u.p.), a făcut următoarele afirmații:

La data de 14 august 2017, martora Roșu Mariana a fost informată telefonic de către mama sa - Roșu Constanța că tatăl ei - Roșu Ion și-a rupt piciorul în timp ce îl ajuta pe Creiță Vasile - martorul denunțator la niște treburile gospodărești, fiind transportat la acel moment, cu o ambulanță, la Spitalul „Floreasca” din București (n.r. venind de la spitalul din Urziceni).

Martora Roșu Mariana a sunat-o pe sora sa, Vasile Victoria și i-a povestit cele întâmplate, după care s-au deplasat amândouă la acel spital, ajungând acolo în momentul când tatăl lor era scos din camera de gardă. Acesta le-a comunicat că doctorul care îl preluase îi spusese că nu mai avea ce să îi facă și că îi va tăia piciorul, fiind foarte afectat, astfel că plângea și a amenințat că se sinucide dacă acel fapt se întâmpla.

Martora Roșu Mariana și sora sa l-au căutat pe doctorul care îl consultase pe tatăl lor, identificat în persoana inculpatului BARBU ION, căruia i-au reproșat ceea ce au zis și i-au cerut să stea de vorbă cu pacientul, pentru a-i ridica moralul. Inculpatul le-a spus că va discuta cu tatăl lor și că le va anunța cu privire la evoluția stării lui de sănătate și la posibilitățile medicale pe care le avea în legătură cu starea acestuia.

În timpul cât tatălui lor i se făcea pregătirea pentru operație, inculpatul le-a chemat pe martora Roșu Mariana și pe sora sa la o discuție, spunându-le că, în vederea efectuării acelei operații, avea nevoie de un aparat, necesar aspirării sângelui acumulat la piciorul vătămat, pe care spitalul nu îl deținea, dar putea fi achiziționat de către ele de la o firmă de specialitate, în baza unei facturi, context în care au acceptat să cumpere acel aparat, care a costat 150 lei. La efectuarea operației, inculpatul a folosit un aparat de aspirat care îi aparținea lui personal, urmând să fie aruncat, iar, după 2-3 zile, reprezentantul unei firme a adus un aparat similar, împreună cu factura aferentă, în valoare de 150 lei, pe care, deși a precizat că nu o mai deținea pentru a o putea prezenta organelor judiciare, martora Roșu Mariana a susținut că a plătit-o într-un cont bancar.

Tot înainte de operație, martora Roșu Mariana, de această dată singură, fără sora sa, l-a căutat din nou pe inculpat și l-a întrebat dacă mai era nevoie de ceva pentru efectuarea operației, iar, cu ocazia acelei discuții, purtate doar între ei doi, acesta i-a spus că, în situația în care tatăl său ar fi mers la un spital privat, intervenția chirurgicală ar fi costat mult mai mult, dar el se mulțumea deocamdată cu suma de 2.500 lei, care urma să-i revină lui, distinct de costul aparatului medical la care a făcut referire anterior (de aspirat sânge). Când inculpatul i-a cerut suma de 2.500 lei, martora Roșu Mariana i-a explicat acestuia că accidentul suferit de tatăl său a avut loc în curtea lui Creiță Vasile, la care lucra și că familia pacientului nu avea acei bani, context în care medicul i-a spus că pe el nu îl interesa unde a avut loc accidentul și că, după ce va ieși din operație, vor sta de vorbă.

Mama martorei Roșu Mariana a ajuns la spital după ce ajunseseră acolo ea și sora sa, dar înainte de operație, fiind adusă cu mașina de Creiță Lucian-Marius, fiul lui Creiță Vasile. Cu acea ocazie, martora Roșu Mariana i-a adus la cunoștință lui Creiță Lucian-Marius faptul că doctorul le ceruse suma de 2.500 lei, pentru efectuarea operației, iar acesta l-a contactat telefonic pe tatăl său, Creiță Vasile și i-a relatat acel fapt, cel din urmă oferindu-se să dea el suma solicitată, scop în care urma să se prezinte la spital.

Sora martorei Roșu Mariana a plecat de la spital, înainte ca tatăl lor să intre în operație.

Analizând aceste afirmații, Curtea constată, cu relevanță în speță, că, la pretinsa discuție a martorei Roșu Mariana cu inculpatul BARBU ION, când cel din urmă ar fi cerut suma de 2.500 lei, înainte de operație, pentru efectuarea acesteia, nu a asistat, conform precizării exprese a martorei respective, nicio altă persoană, care să poată confirma existența și conținutul acelei discuții.

Pe de altă parte, Curtea constată că, prin relatarea, la plural - în privința destinatarilor, a pretenției cereri a inculpatului, către Creiță Lucian-Marius, afirmația martorei Roșu Mariana fiind: „i-am adus la cunoștință lui Lucian faptul că doctorul ne ceruse suma de 2.500 lei, pentru efectuarea operației”, aceasta a susținut, implicit, în contradicție cu propria afirmație referitoare la discuția purtată numai de ea cu medicul, că pretinderea sumei respective, de către inculpat, s-ar fi făcut când se afla împreună cu cel puțin o altă persoană, care, în contextul faptic prezentat, nu putea fi decât sora sa.

Această susținere a fost reluată, de altfel, chiar în mod explicit, de martora Roșu Mariana în declarația din cursul cercetării judecătorești în primă instanță (fila 66, d.f.), când a afirmat: „Împreună cu sora mea, Victoria, am mers la biroul domnului doctor, acesta spunându-mi că, în principiu, nu are ce să îi mai facă, însă va intra în sala de operație și, la fața locului, va lua decizia de a-i monta un fixator sau nu. Totodată, mi-a spus că ar fi bine să cumpărăm un aspirator pe care nu îl avea spitalul în dotare, lucru cu care am fost de acord. L-am întrebat pe domnul doctor dacă mai este nevoie și de altceva, acesta spunându-mi că trebuie să dăm suma de 2.500 lei, reprezentând manopera”, folosirea pluralului relevând că, potrivit martorei, acea solicitare ar fi fost adresată atât ei, cât și surorii sale.

Cu toate acestea, **faptul afirmat de martora Roșu Mariana (pretinderea sumei de 2.500 lei de către inculpat) nu a fost confirmat vreodată de către sora acesteia a se fi petrecut în raport cu ea sau măcar în prezența sa.**

Astfel, **martora Vasile Victoria**, în declarația din faza de urmărire penală (filele 64-65, vol.I, d.u.p.), a afirmat că *a sosit la spital singură și că a discutat personal cu inculpatul BARBU ION*, în legătură cu situația medicală a tatălui ei, înainte de venirea surorii sale, pe care a informat-o ulterior despre acea discuție, în care medicul i-a spus că va încerca să evite amputarea piciorului pacientului, *martora nefăcând nicio referire la exprimarea vreunei pretenții bănești din partea acestuia față de ea.*

În continuarea aceleiași declarații, martora Vasile Victoria a precizat că *sora sa a mers și ea să discute personal cu inculpatul și că, la revenire, i-a relatat că acesta i-a cerut suma de 2.500 lei, pentru a-i salva tatălui lor piciorul vătămat (n.r. prin urmare, fără ca ea să asiste la acea discuție).*

Fiind audiată și în cursul cercetării judecătorești în primă instanță (fila 67, d.f.), după 1 an și jumătate de la momentul evenimentelor relatate, martora Vasile Victoria a făcut afirmații confuze, imprecise și parțial diferite de cele din declarația precedentă, astfel că nu pot fi reținute a contura o situație de fapt la adăpost de orice îndoială.

În concret, martora Vasile Victoria a susținut că, la insistențele ei și surorii sale ca tatălui lor să nu îi fie amputat piciorul, medicul le-a spus că *trebuia cumpărat un dispozitiv pentru care se emitea factură și, totodată, că trebuia remisă, în vederea efectuării operației, o sumă de bani, fără a o specifica.*

Potrivit martorei, întrucât avea programată plecarea în vacanță, *ea a plecat de la spital, unde a rămas sora sa, cu care nu a discutat însă despre suma de bani pe care ar fi trebuit să o remită inculpatului.*

Referitor la suma de 2.500 lei, martora a susținut, mai întâi, că aceasta avea legătură cu un dispozitiv medical (altul decât aspiratorul de sânge), necesar a fi montat la piciorul tatălui său (fixatorul extern, menționat și de martora Roșu Mariana), iar, ulterior, a revenit asupra acelei susțineri, afirmând că ea a înțeles că *suma respectivă trebuia remisă inculpatului drept*

contravaloare a aspiratorului de sânge, pentru care s-a emis factură, aflând ulterior că acesta consta numai 250 lei.

Pe de altă parte, martora a afirmat că nu își aduce aminte dacă inculpatul a solicitat și o altă sumă de bani, distinctă de cea anterior menționată (având legătură cu dispozitivul medical), dar că acesta ar fi lăsat de înțeles, fără a menționa în concret cum anume și față de cine, că nu va efectua operația până când nu i se remitea o sumă de bani, pe care, din nou, martora nu a precizat-o.

În ceea ce îl privește pe pacient, Curtea constată că **martorul Roșu Ion**, după ce, în declarația din faza de urmărire (filele 37-40, vol.I, d.u.p.), a susținut că a aflat de la fiicele sale că medicul BARBU ION ar fi pretins suma de 2.500 lei, pentru a-l opera și a-i salva piciorul, fiind audiat în cursul cercetării judecătorești în primă instanță (fila 69, d.f.), a afirmat că: „am fost băgat în operație de domnul doctor, însă despre remiterea vreunei sume de bani nu pot preciza niciun detaliu”.

În declarația din fața Curții, dată cu ocazia audierii sale nemijlocite de către instanța de apel (filele 101-102, d.a.), **martora Roșu Mariana și-a schimbat în mod esențial declarațiile anterioare**, afirmând că a discutat cu inculpatul BARBU ION despre suma de 2.500 lei, cu privire la care acesta a afirmat că reprezenta costul manoperei la un spital privat, numai după finalizarea operației tatălui său, precizând că, înainte de efectuarea operației, nici medicul respectiv, nici altcineva nu i-a cerut vreo sumă de bani în legătură cu acea operație.

Mai mult, în aceeași declarație, martora a precizat, în mod explicit, că medicul BARBU ION nu i-a spus niciodată că nu îl operează pe tatăl său dacă nu primește bani.

Martora a mai declarat că, înainte de operație, inculpatul i-a spus doar că era o intervenție chirurgicală dificilă, că nu știa dacă îi putea salva piciorul tatălui său și că o să vorbească ulterior, iar, după finalizarea operației, când au discutat din nou, inculpatul i-a spus că operația a decurs bine și că i-a montat pacientului un fixator extern, care trebuia păstrat pe piciorul acestuia timp de câteva luni. Martora a susținut că, în timpul acestei discuții, de după operație, ea l-a întrebat pe inculpat dacă „îi costă ceva”, context în care acesta a rostit suma de 2.500 lei și a făcut referire la costul manoperei la un spital privat.

Declarațiile contradictorii ale martorei Roșu Mariana, de la o fază procesuală la alta, ridică, prin ele însele, serioase dubii asupra credibilității tuturor afirmațiilor sale, în contextul în care nicio persoană nu le-a putut confirma, nici pe unele, nici pe altele, iar inculpatul BARBU ION a negat în mod constant că ar fi cerut, de la aparținătorii pacientului Roșu Ion, atât înainte, cât și după operație, vreo sumă de bani, afirmând, totodată, în privința martorei anterior nominalizate, că nici măcar nu a discutat cu aceasta.

Astfel, după ce în faza de urmărire penală s-a prevalat de dreptul la tăcere, **inculpatul BARBU ION**, în declarațiile din cursul cercetării judecătorești în primă instanță (filele 39 și 89-91, d.f.), a precizat că **nu a pretins nicio sumă de bani și chiar a negat că ar fi purtat vreo discuție, de orice natură, cu martora Roșu Mariana**, făcând următoarele afirmații:

Dintre aparținătorii pacientului Roșu Ion, a discutat numai cu soția, căreia i-a explicat că intervenția chirurgicală era îngreunată de ciroza de care acesta suferea și cu fiica cea mare (n.r. aceasta fiind Vasile Victoria, născută la data de 08 octombrie 1972, cealaltă fiică, Roșu Mariana, având data nașterii 08 august 1977), căreia i-a explicat procedurile medicale și cu care a vorbit și despre alte aspecte, după cum urmează: i-a spus că, mai întâi, trebuia folosit un aparat denumit lavaj pulsatil, necesar pentru a spăla fractura și a scădea riscul unei infecții; i-a comunicat că el deținea un astfel de aparat, adus din Statele Unite ale Americii, însă era necesar să cumpere un alt aparat identic, pentru a-l înlocui pe cel folosit, fapt cu care aceasta a

fost de acord; a procedat astfel întrucât era o oră târzie din noapte, fiind dificilă achiziționarea aparatului respectiv la acel moment; aparatul achiziționat de aparținătorii pacientului i-a fost remis după 2-3 zile de la operație, fiind cumpărat cu suma de 250 lei; fiica cea mare (n.r. Vasile Victoria) i-a comunicat dorința sa ca tatăl ei să beneficieze de cel mai bun tratament, întrucât accidentul s-a petrecut în curtea unui om bogat, patron de benzinării, pentru care nu exista problema banilor; în acest context, a întrebat-o pe acea fiică dacă dorea ca tatălui ei să-i fie montat un fixator de o calitate superioară față de cele pe care le avea la dispoziție spitalul, care erau uzate și incomplete, acel fixator fiind adus de el din Statele Unite ale Americii și având rolul de a accelera însănătoșirea membrului; nu i-a cerut nici atunci, nici altcândva vreo sumă de bani, dar aceasta i-a dat de înțeles că va fi răsplătit pentru efortul său și chiar a făcut o glumă, spunându-i ca măcar taxa de transport să o primească, echivalentul a 96 dolari.

A folosit, la efectuarea operației, fixatorul anterior menționat, care îi aparținea, având o valoare de peste 10.000 lei. Acel fixator era o piesă rară, care nu fusese introdusă la momentul respectiv în Europa, urmând să-l recupereze, prin scoatere de pe piciorul pacientului, după câteva luni.

Inculpatul a reluat aceste afirmații și în declarația pe care a consimțit să o dea în fața instanței de apel (filele 112-113, d.a.), ocazie cu care acesta a precizat:

Nu a condiționat niciodată efectuarea actului medical de remiterea unei sume de bani.

Nu este adevărată susținerea că i-ar fi cerut martorei Roșu Mariana, înainte de operație, suma de 2.500 lei. În realitate, înainte de operație, a discutat doar cu mama și cu sora acesteia, Roșu Constanța și Vasile Victoria, cărora nu le-a cerut nicio sumă de bani pentru a face operația pacientului Roșu Ion.

Fixatorul extern pe care i l-a montat pacientului era în întregime bunul său, referindu-se inclusiv la toate accesoriile acestuia. De altfel, nici nu putea să folosească accesorii locale pentru un instrument medical atât de delicat, pe care îl adusese din Statele Unite ale Americii, caracterizându-l drept „o bijuterie”.

Nu a cerut bani pentru folosirea fixatorului extern, ci Vasile Victoria i-a cerut să folosească pentru tatăl ei ce era mai bun, întrucât acesta lucra la un patron bogat și îl va răsplăti, context în care el a afirmat că numai taxa de bagaj pentru aducerea celui dispozitiv din Statele Unite ale Americii a fost de 94 sau 96 dolari, iar interlocutoarea sa i-a spus că va fi răsplătit mai mult decât acea valoare, întrucât, pe lângă fixatorul extern, urma să folosească, la efectuarea operației, și un alt instrument pe care îl avea în detenție, cumpărat tot de el. Ulterior, aparținătorii pacientului au achiziționat și ei un astfel de instrument, pe care i l-au remis, pentru a-l înlocui pe cel folosit.

Spre deosebire de afirmațiile martorei Roșu Mariana, cele ale inculpatului BARBU ION (care au fost constante) sunt credibile, fiind confirmate, implicit, chiar de acea martoră, dar și de alte probe administrate în cauză.

Astfel, Curtea reține că, tot în declarația din fața sa (filele 112-113, d.a.), inculpatul BARBU ION a afirmat că, după operația din luna august 2017, i-a mai făcut pacientului Roșu Ion alte două operații, în luna decembrie 2017, la interval de aproximativ o săptămână între ele, la cea de-a doua operație scoțând fixatorul extern montat la prima operație, iar la cea de-a treia operație montând la piciorul pacientului o tijă.

Afirmațiile inculpatului sunt confirmate de informațiile comunicate de Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” din București și de actele medicale transmise de aceeași instituție, prin adresa nr.1508 din data de 08 februarie 2018 (filele 151-218, vol.I, d.u.p.), din care rezultă că ultimele două operații au fost realizate de medicul BARBU ION la datele de 09 decembrie 2017 - ablația fixatorului extern și, respectiv, 12 decembrie 2017 - fixarea internă cu o tijă centrumedulară, dar și de declarația pe care martora Roșu Mariana a dat-o tot în fața instanței de apel (filele 101-102, d.a.).

Din acea declarație a martorei Roșu Mariana, Curtea reține că aceasta a confirmat efectuarea de către inculpat a operațiilor constând în îndepărtarea fixatorului extern montat la prima operație și, respectiv, în montarea unei tije, precizând că nu i-a dat acestuia bani pentru acele operații și că, din punctul de vedere al familiei sale, medicul BARBU ION este un doctor extraordinar, iar intervențiile chirurgicale efectuate tatălui său au fost de succes, acesta nemaiaivând nicio problemă cu piciorul.

Faptul că inculpatul nu a pretins vreun folos pentru procedurile operatorii ulterioare a fost relevat și de martorul Roșu Ion, care, în declarația din faza de urmărire penală (filele 37-40, vol.I, d.u.p.), a afirmat: „După ce au trecut cele 3 luni de la operație, m-am prezentat la spital și doctorul BARBU ION m-a operat din nou, montându-mi o tijă metalică. Cu această ocazie, nu a pretins nicio sumă de bani.”.

Curtea reține și faptul cert că ultimele două intervenții chirurgicale, din luna decembrie 2017, au fost realizate de inculpat după începerea urmăririi penale *in rem*, pentru infracțiunea de luare de mită relaționată cu prima astfel de intervenție, care a fost dispusă la data de 16 august 2017 (filele 4-5, vol.I, d.u.p.) și, deși acel act a fost urmat de administrarea a numeroase probe (reținute ulterior, în rechizitoriu, a fundamenta acuzația formulată împotriva sa, inclusiv audierea de trei ori a martorului denunțator Creiță Vasile - la datele de 16 august 2017, 12 septembrie 2017 și 29 decembrie 2017, audierea martorilor Roșu Ion, Roșu Mariana și Creiță Lucian-Marius - la data de 16 ianuarie 2018 și realizarea de măsuri de supraveghere tehnică), efectuarea în continuare a urmăririi penale *in personam* s-a dispus abia la data de 05 februarie 2018, iar inculpatul a fost informat de ea la data de 08 februarie 2018 (filele 1-2 și 5, vol.II, d.u.p.).

Împrejurarea că, pentru operațiile realizate ulterior, inculpatul nu a solicitat nicio sumă de bani, în condițiile în care rezultatul ansamblului actelor medicale efectuate de acesta a fost un succes, pacientului fiindu-i salvat piciorul vătămat, în pofida prognosticului inițial rezervat, creează o prezumție puternică, în favoarea acestuia, că nu a pretins bani nici pentru realizarea primei operații, astfel cum a fost acuzat, fără a exista probe care să dovedească, în mod indubitabil, contrariul, întrucât, astfel cum deja s-a evidențiat, declarațiile martorei Roșu Mariana nu sunt confirmate de alte probe și, mai mult, prin contradicțiile pe care le conțin, sunt și lipsite de credibilitate.

În acest sens, revenind la declarația martorei Roșu Mariana din faza de urmărire penală, Curtea constată, pe lângă aspectele deja menționate, că, referitor la momentul când ea a susținut că l-ar fi informat, personal, pe Creiță Lucian-Marius despre pretenția bănească a inculpatului (la ajungerea lui la spital) și când acesta, la rândul său, și-ar fi informat tatăl în legătură cu acea pretenție, afirmațiile martorei respective sunt în contradicție cu declarațiile tuturor persoanelor care s-au referit la acest subiect, care contrazic și alte susțineri ale sale și, de asemenea, conțin contradicții majore între ele.

Astfel, **martora Vasile Victoria**, în declarația din faza de urmărire penală (filele 64-65, vol.I, d.u.p.), a afirmat că, după ce a informat-o despre pretenția bănească a inculpatului (la a cărei exprimare ea nu a asistat), sora sa a contactat-o telefonic pe *mama lor, care se afla în drum spre București, fiind transportată de Creiță Lucian-Marius* și i-a spus că medicul ceruse suma de 2.500 lei pentru efectuarea operației, rugând-o să discute cu acesta, pentru a le împrumuta cu bani.

La rândul său, **martorul Creiță Lucian-Marius**, în declarația din faza de urmărire penală (filele 48-52, vol.I, d.u.p.), a afirmat că, *în timp ce se afla pe drum spre București, transportând-o cu mașina personală pe soția lui Roșu Ion, Roșu Constanța, aceasta a fost contactată telefonic de către una din fiicele sale, care i-a spus că pacientul se afla într-o stare gravă și trebuia operat, însă medicul le transmisese că fie nu va intra în operație, fie îi va amputa*

picioarul dacă nu îi vor da suma de 2.500 lei (n.r. folosirea pluralului evidențiind din nou că pretinsa cerere a medicului ar fi fost exprimată față de ambele fiice, deși Vasile Victoria nu a confirmat acest fapt). Martorul a precizat, în mod expres, că el a aflat despre aspectele anterior menționate exclusiv din relatările soției lui Roșu Ion, care i-a povestit conținutul discuției purtate cu fiica sa, Roșu Mariana. În continuare, martorul a afirmat că el l-a contactat imediat telefonic pe tatăl său, Creiță Vasile, care se afla în municipiul Urziceni și i-a relatat ce aflase, acesta oferindu-se să vină la spitalul din București, în contextul în care soția lui Roșu Ion l-a rugat pe martor să o împrumute cu suma de 2.500 lei, despre care fiica sa îi spusese că fusese solicitată de medic. De asemenea, martorul a afirmat că, atunci când el și soția lui Roșu Ion au ajuns la Spitalul „Floreasca”, pacientul era deja în operație (n.r. deși banii de care efectuarea ei ar fi fost condiționată nu fuseseră dați) și că el nu a discutat și nici nu a asistat la vreo discuție purtată de membrii familiei acestuia cu vreun cadru medical. Pe de altă parte, martorul nu a făcut nicio referire la vreo discuție purtată de el cu vreunul din membrii familiei pacientului, deși a precizat că, la sosirea la spital, s-a întâlnit cu cele două fiice ale acestuia și o nepoată. Martorul a menționat doar că a înțeles, fără a preciza în concret de la cine și în ce context, de vreme ce nu a discutat cu nimeni la spital, că, înainte de operație, familia (care nu puteau fi decât cele două fiice) îi spusese medicului că va veni cineva pentru a-i aduce banii solicitați, acesta fiind motivul pentru care a acceptat să facă operația.

Fiind audiat și în cursul cercetării judecătorești în primă instanță (fila 64, d.f.), martorul Creiță Lucian-Marius a reafirmat că el a aflat pe drumul spre București, de la Roșu Constanța, care a fost sunată de una dintre fiicele sale, că familia trebuia să remită suma de 2.500 lei, pentru ca medicul să efectueze operația și să nu-i amputeze pacientului picioarul și, de asemenea, că, la ajungerea lui la spital, Roșu Ion era deja în operație (n.r. deși banii care ar fi fost preținși de medic nu fuseseră dați), **fiind infirmată astfel, în mod categoric, aprecierea exprimată de același martor că inculpatul ar fi condiționat efectuarea operației și alegerea metodei operatorii de remiterea banilor**.

Martora Roșu Constanța, în declarația din faza de urmărire penală (filele 66-67, vol.I, d.u.p.), a afirmat și ea că, în timp ce se afla în drum spre București, fiind transportată de Creiță Lucian-Marius, a fost contactată telefonic de una din fiicele sale, Roșu Mariana, care i-a spus că medicul care îl preluase pe soțul său cerea o sumă de bani, pentru că, altfel, îi va tăia picioarul, martora neamintindu-și însă despre ce sumă de bani era vorba. Contrar afirmațiilor martorului Creiță Lucian-Marius, martora a susținut că au ajuns la spitalul din București înainte de operație, că și-a putut vedea soțul, în perioada cât se aștepta primirea rezultatului unor analize, că, la un moment dat, medicul a venit la patul pacientului și le-a spus că acele analize au ieșit bine și că acesta urma să intre în operație și că tot medicul a precizat că era nevoie de un aparat medical cu care să facă aspirații la picioarul vătămat al pacientului, pe care spitalul nu îl avea în dotare, dar putea fi achiziționat de la o firmă medicală, fapt cu care membrii familiei prezenți la spital au fost de acord, cumpărând acel aparat cu suma de 250 lei, pentru care li s-a eliberat chitanță. În schimb, martora nu a făcut nicio referire la vreo pretenție bănească exprimată de medic în prezența sa și nici la vreo discuție care să fi fost purtată, după ajungerea ei la spital, cu privire la un astfel de subiect.

Mai mult, fiind audiată în cursul cercetării judecătorești în primă instanță (fila 68, d.f.), martora Roșu Constanța a infirmat, inițial, sub aspectul informării ei despre pretenția bănească a medicului, conținutul anterior precizat al discuției pe care a purtat-o cu fiica sa, Roșu Mariana, pe drumul spre București, afirmând: „În drum spre spital, am vorbit cu fiica mea, Roșu Mariana, care mi-a spus că, la rândul ei, a vorbit cu domnul doctor, acesta spunându-i că afecțiunea medicală este una gravă și că, pentru vindecare, este necesar să i se amputeze picioarul soțului meu. În afară de așa ceva, altceva nu am auzit.”. De asemenea, referindu-se la momentul ajungerii ei la spital, martora a afirmat: „Am ajuns acolo anterior intervenției chirurgicale, însă nu am vorbit personal cu domnul doctor. Din câte știu, fiicele mele, Roșu

Mariana și Roșu (n.r. în realitate Vasile) Victoria au vorbit cu domnul doctor și nu mi-au spus nimic decât că vor intra în sală și va fi operat de domnul doctor.”. Ulterior, martora a revenit asupra acestor afirmații, susținând că fiica sa, Roșu Mariana, la momentul când a contactat-o telefonic, i-a spus că medicul îi va tăia pacientului piciorul, dacă nu îi dădea suma de bani solicitată, context în care i-a cerut bani cu împrumut lui Creiță Lucian-Marius, însă tot martora a precizat că: „Aceste lucruri le-am aflat de la fiica mea, Roșu Mariana, eu nefiind de față la discuții, (...) nu pot preciza dacă aceasta a vorbit personal cu domnul doctor.”.

În ceea ce îl privește pe **martorul denunțator Creiță Vasile**, Curtea constată că, referitor la pretinderea banilor de către inculpat, acesta a făcut declarații contradictorii sau neconfirmate de alte probe (fapt reținut, de altfel, și de Parchet, astfel cum urmează a se evidenția), recunoscând, în cele din urmă, în declarația dată în fața instanței de apel, că, **până la sosirea lui la sediul organului de poliție unde s-a prezentat pentru a formula denunțul, nici măcar nu a auzit rostit, de către nimeni, numele medicului BARBU ION.**

Astfel, în procesul-verbal de consemnare a denunțului martorului Creiță Vasile, întocmit de către un agent de poliție din cadrul D.G.P.M.B., Poliția Sectorului 1 București, Secția 1 Poliție, Biroul de Investigații Criminale la data de 14 august 2017, dar înregistrat, fără nicio explicație, atât la acea unitate de poliție, cât și la Parchetul de pe lângă Tribunalul București abia 2 zile mai târziu, respectiv la data de 16 august 2017 (*filele 2-3, vol.I, d.u.p.*), au fost redade, inclusiv sub semnătura sa, următoarele afirmații ale acestuia:

Nu a fost prezent la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca” când pacientul Roșu Ion a ajuns cu ambulanța, acolo fiind prezente fiicele acestuia și nepoata, iar ulterior ajungând fiul său (n.r. Creiță Lucian-Marius), împreună cu soția lui Roșu Ion.

În urma discuțiilor purtate cu medicii (n.r. nenominalizați) din spital, s-a ajuns la concluzia, exprimată verbal de un medic (n.r. nenominalizat) ce părea a fi rezident, că operația era complicată și se putea ca pacientului să-i fie amputat piciorul, dacă nu se plătea suma de 2.500 lei pentru operație. Nu a participat la acele discuții, cunoscând conținutul lor din ceea ce au transmis fiicele pacientului fiului său, Creiță Lucian-Marius, care, la rândul lui, i-a transmis lui. Tot de la fiul său a aflat că, inițial, s-ar fi cerut suma de 500 lei pentru medicul anestezist și suma de 2.500 lei pentru medicul chirurg BARBU, dar, din anumite considerente, medicul anestezist nu a fost de acord cu această înțelegere.

În prezența membrilor familiei lui Roșu Ion, întrucât aceștia au spus că nu aveau suma de 2.500 lei, medicul BARBU a spus să fie lăsați deocamdată, la capul pacientului, câți bani aveau, menționând că avea cine să îi ia din acel loc.

În aceste condiții, martorul denunțator a scos (n.r. din municipiul Urziceni, unde se afla) suma de 4.000 lei, pentru a achita pretențiile doctorilor, însă, între timp, s-a prezentat la sediul Secției 1 Poliție din București, deoarece, la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, unde a sunat la ora 21:09, i s-a spus că nu putea sesiza parchetul în mod direct, ci trebuia să sesizeze acea secție de poliție.

În finalul aceluși proces-verbal, s-a consemnat că s-a luat legătura telefonic cu comisarul-șef Goștineanu Costela, din cadrul DGA, care a solicitat numărul de telefon al denunțatorului, comunicând că va lua legătura cu acesta.

Referitor la aceste afirmații ale martorului denunțator, Curtea constată existența a cel puțin două fracturi logice evidente, care le afectează în mod serios credibilitatea, și anume, pe de o parte, de ce, aflând că efectuarea operației ar fi fost condiționată de plata sumei de 2.500 lei către medic, în caz contrar pacientul riscând amputarea piciorului, nu s-a prezentat, cu banii, la spital (unde, astfel cum se va evidenția, a ajuns, ulterior formulării denunțului, după terminarea operației), iar, pe de altă parte, de ce, fiind informat de către fiul său despre suma care ar fi fost pretinsă de medic pentru efectuarea operației (2.500 lei), a simțit nevoia să ia cu el o sumă mult mai mare, aproape dublă (4.000 lei).

Pe de altă parte, Curtea constată că afirmația martorului denunțator, cum că medicul BARBU ION le-a fi cerut membrilor familiei, înainte de operație, să lase la capul pacientului câți bani aveau asupra lor, nu este confirmată de nicio probă, întrucât nimeni în afară de acesta nu a făcut vreodată o astfel de afirmație, nici măcar fiul său, pe care l-a indicat ca fiind furnizorul informațiilor primite de el despre ce se întâmpla la spital. Mai mult, astfel cum s-a evidențiat anterior, martorul Creiță Lucian-Marius, fiul martorului denunțator Creiță Vasile, a declarat că el a ajuns la spital când pacientul Roșu Ion se afla deja în operație și nu a asistat la vreo discuție purtată de membrii familiei acestuia cu vreun cadru medical.

În același timp, Curtea constată că susținerea martorului denunțator referitoare la medicul rezident care ar fi afirmat că, dacă nu se plătea suma de 2.500 lei medicului BARBU ION pentru efectuarea operației, exista riscul amputării piciorului pacientului nu a fost reținută ca exprimând realitatea nici măcar de Parchet, care, prin rechizitoriu, a dispus, sub acest aspect, o soluție de clasare, reținând că acea susținere nu a fost confirmată nici de martorul Creiță Lucian-Marius, nici de ceilalți martori audiați în cauză, punând-o pe seama distorsionării informației care a ajuns la martorul denunțator, de-a lungul transmiterii acesteia pe filiera Roșu Mariana - Roșu Constanța - Creiță Lucian-Marius - Creiță Vasile.

În prima declarație din faza de urmărire penală, datând din 16 august 2017 (*filele 6-9, vol.I, d.u.p.*), martorul denunțator Creiță Vasile a reluat afirmațiile redactate în procesul-verbal de consemnare a denunțului său (cu privire la care Curtea își menține constatările anterior expuse), făcând, în plus, precizarea că, *după ce a procurat suma de 4.000 lei, fiind indignat de informațiile primite de la fiul său, s-a prezentat la Secția 1 Poliție din București, pentru a denunța fapta de care luase cunoștință, fără a comunica acest demers membrilor familiei lui Roșu Ion, pe motiv că acestora le era teamă că, dacă nu dădeau banii preținși, medicii nu vor întreprinde toate diligentele pentru salvarea piciorului pacientului și se va ajunge în situația ca acel membru să-i fie amputat.*

Și această afirmație a martorului denunțator este constatată de Curte a fi contrară realității obiective, întrucât el nu avea de unde să știe ce gândeau membrii familiei pacientului, de vreme ce, până la acel moment, nu discutase personal cu niciunul dintre ei, iar fiul său, indicat drept unicul lui furnizor de informații, nu a afirmat că ar fi discutat, la spital (unde, conform susținerii sale, a ajuns după ce operația deja începuse), cu aparținătorii pacientului, precizând că el „*a stat mai mult pe afară*” (*filele 48-52, vol.I, d.u.p.*).

În ultima declarație din faza de urmărire penală, datând din 28 februarie 2018 (*filele 18-19, vol.I, d.u.p.*), după ce, între timp, mai dăduse două declarații, referitoare la alte aspecte, asupra cărora se va reveni, martorul denunțator Creiță Vasile a menționat că, *în timp ce fiul său se afla în drum spre Spitalul „Floreasca”, acesta l-a contactat telefonic pentru a-i spune că Roșu Constanța (n.r. pe care o transporta) a avut mai multe discuții telefonice cu fiicele sale (n.r. în realitate, aceasta discutând doar cu Roșu Mariana, astfel cum a rezultat din probatoriul deja analizat), ocazie cu care a aflat că medicul chirurg care îl preluase pe Roșu Ion a solicitat, în vederea efectuării intervenției medicale, suma de 2.500 lei (n.r. observându-se cum martorul denunțator a renunțat la a mai face vreo referire la medicul rezident pomenit anterior), în caz contrar, adică dacă nu primea acea sumă de bani, fiind posibil să nu îl mai opereze, pentru salvarea piciorului, ci să-i amputeze acel membru.*

De asemenea, în aceeași declarație, martorul denunțator Creiță Vasile a susținut că, *în timp ce se afla la sediul Secției 1 Poliție București, unde a ajuns în jurul orei 22:00 pentru a face denunțul, a fost sunat de mai multe ori de fiul său, care i-a solicitat să meargă mai repede la spital, pentru că se întârzie efectuarea intervenției chirurgicale de care avea nevoie pacientul Roșu Ion, iar el i-a răspuns că va ajunge acolo cu banii cât de repede putea și i-a cerut să le*

transmită membrilor familiei acestuia să discute cu medicul și să-i comunice că pretențiile sale vor fi satisfăcute, pentru a-l determina să înceapă operația.

Curtea constată că nici această afirmație a martorului denunțator nu are corespondent în realitate, întrucât din nicio probă nu rezultă că efectuarea operației ar fi fost întârziată, din orice motiv și, mai mult, fiul martorului denunțator, Creiță Lucian-Marius a susținut, pe de o parte, că el a ajuns la spital când pacientul Roșu Ion se afla deja în operație, iar, pe de altă parte, că nu a asistat la vreo discuție purtată de membrii familiei aceluia pacient cu vreun cadru medical.

În declarația din cursul cercetării judecătorești în primă instanță (filele 65-66, d.f.), martorul denunțator Creiță Vasile a reluat o parte din afirmațiile sale anterioare (deja analizate), menționând, în plus, doar că denunțul său a fost înregistrat cu mare greutate, în jurul orei 01:00, fapt care, coroborat cu susținerea lui precedentă, că a ajuns la sediul Secției 1 Poliție București în jurul orei 22:00, conduce la concluzia că acesta a rămas acolo timp de nu mai puțin de aproximativ 3 ore, fără a se grăbi astfel să ajungă la spital, deși, potrivit denunțului formulat și declarațiilor ulterioare, i se spusese că starea pacientului era gravă, iar efectuarea operației ar fi fost condiționată de medic de primirea sumei de 2.500 lei, motiv pentru care se și afla în posesia banilor necesari acoperirii acelei pretenții, contradicția dintre susținerile sale fiind evidentă.

Cu ocazia ascultării sale nemijlocite de către instanța de apel (filele 79-81, d.a.), martorul denunțator Creiță Vasile a făcut următoarele afirmații:

După ce Roșu Ion a ajuns la Spitalul „Floreasca” din București, a fost sunat de fiul său, care, la rândul lui, discutasese cu o fiică a acestuia, iar cea din urmă îi spusese că, după internarea pacientului, i s-ar fi cerut suma 2.500 lei, pentru a fi operat. Conform spuselor fiului său, care aflase de la fiica lui Roșu Ion, acea sumă de bani a fost cerută de un bărbat brunet sau mulatru, fără a putea preciza dacă acel bărbat era medic sau alt cadru medical și nici dacă a cerut banii pentru el sau pentru altcineva.

Fiul său i-a mai spus că, după ce a ajuns și el la spital, a aflat din anturajul pacientului, respectiv soția și cele două fiice, că suma de bani a fost cerută pentru ca lui Roșu Ion să nu i se amputeze piciorul, ci să fie supus unei operații care să îi salveze piciorul. Fiul său nu i-a spus nici de această dată cine a cerut banii. De altfel, în primele convorbiri purtate cu fiul său, acesta nu a rostit numele doctorului BARBU.

Din încasările societății sale și din banii soției, a luat suma de 4.000 lei, pentru a se deplasa la București, fără a întocmi vreun act în legătură cu banii luați din încasările firmei. Nu și-a amintit de ce a simțit nevoia să ia cu el suma de 4.000 lei, amintindu-și doar că trebuia să dea suma de 2.500 lei pentru operație. A considerat că trebuia să dea el acei bani pentru Roșu Ion, întrucât acesta era prietenul lui și s-a gândit să îl ajute.

Imediat ce a auzit că se solicita suma de 2.500 lei pentru operație, după ce a făcut rost de acei bani în condițiile anterior menționate, a plecat spre București. Când se afla încă la Urziceni, aflând că se cereau bani pentru operație, a sunat mai întâi la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, pentru a sesiza acea faptă, dar i s-a spus să se adreseze Secției 1 Poliție, ceea ce a și făcut, tot telefonic, iar de acolo a fost îndrumat spre DGA. A ales să sesizeze Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, întrucât s-a gândit că în acel sector își avea sediul Spitalul „Floreasca”.

În cele din urmă, la București, a ajuns la Secția 1 Poliție, înainte de a se deplasa la spital. Deși i se spusese că, fără bani, Roșu Ion nu era operat, a ales să se deplaseze mai întâi la Secția 1 Poliție, pentru a face denunțul.

Din ce și-a amintit, până când a ajuns la Secția 1 Poliție din București, el nu a auzit rostit de nimeni numele doctorului BARBU.

A ajuns la Secția 1 Poliție în jurul orei 20:00, iar acolo a spus că era vorba despre niște bani ceruți pentru o operație la Spitalul „Floreasca”, dar că el nu va da acei bani până când nu dădea o declarație în fața organelor de poliție, prin care să se autodenunțe.

În timp ce se afla în sediul Secției 1 Poliție, a vorbit la telefon cu fiul său, care se afla la Spitalul „Floreasca”, iar acesta i-a spus că Roșu Ion urma să fie operat de doctorul BARBU. Nu și-a amintit ca fiul lui să îi fi spus că doctorul BARBU a cerut banii, dar, în mod sigur, i-a spus că, până nu se dădeau banii, Roșu Ion nu era băgat în operație.

A rămas în sediul Secției 1 Poliție timp de aproximativ 4 ore, până după miezul nopții, iar apoi a plecat singur la Spitalul „Floreasca”. Când a ajuns în incinta aceluși spital, operația pacientului Roșu Ion deja se terminase, găsindu-l pe acesta întins pe un pat mobil.

Analizând declarația dată de martorul denunțator Creiță Vasile în fața sa, Curtea constată că acesta, abandonând varianta cu medicul rezident, care ar fi pretins suma de 2.500 lei pentru medicul BARBU ION, în vederea efectuării operației (susținută în denunț și constatată chiar de Parchet a nu fi fost probată), a precizat că suma respectivă ar fi fost cerută, conform informației pretins furnizate de fiul său, pe baza relatării martorei Roșu Mariana (niciunul dintre cei doi nefăcând, însă, vreodată, o astfel de afirmație), de un bărbat neidentificat, fără a putea preciza dacă acel bărbat era medic sau alt cadru medical și nici dacă a solicitat banii pentru el sau pentru altcineva.

De asemenea, Curtea constată că, potrivit afirmațiilor martorului denunțator, fiul său nu a rostit numele inculpatului BARBU ION decât atunci când, în timp ce el se afla deja la sediul organului de poliție unde s-a deplasat pentru a formula denunțul, l-a menționat pe medicul care urma să-l opereze pe pacientul Roșu Ion, pretinzând, însă, că nu își amintea dacă i-a spus despre acesta că el ar fi cerut banii.

Mai mult, Curtea constată că, de această dată, martorul denunțator a recunoscut că, până când a ajuns la sediul aceluși organ de poliție, nu a auzit rostit, de către nimeni, numele medicului BARBU ION.

Totodată, Curtea constată, astfel cum a mai făcut și în cazul unei declarații precedente a martorului denunțator, contradicția evidentă dintre două susțineri ale sale, și anume, pe de o parte, aceea că era îngrijorat de situația pacientului Roșu Ion, pe care l-a indicat drept „prietenul” său, aflând că, până nu se dădeau banii preținși, acesta nu intra în operație, riscând să-i fie amputat piciorul, iar, pe de altă parte, aceea că, în pofida grijii pe care i-o purta, a ales să rămână în sediul organului de poliție timp de aproximativ 4 ore (conform propriei afirmații), timp în care operația pacientului a fost efectuată de inculpatul BARBU ION, fără a primi vreun ban, martorul denunțator ajungând la spital abia după finalizarea acesteia.

În aceste condiții, Curtea constată a fi întru-totul verosimilă teza apărării că, prin formularea denunțului, martorul denunțator Creiță Vasile a urmărit, în realitate, realizarea unui interes propriu, în legătură cu un dosar de urmărire penală aflat în instrumentarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București.

Referitor la acest aspect, Curtea constată că referiri la acel dosar, înregistrat sub nr.65/P, apar în discuțiile purtate între martorul denunțator Creiță Vasile și subcomisarul de poliție Anghel Marius-Gabriel din cadrul DGA (care a efectuat acte de urmărire penală în cauză, ca organ de cercetare al poliției judiciare, delegat de procuror, în baza ordonanței nr.2655/P/2017 din data de 18 august 2017), înregistrate ambianțial, netranscrise de către organele de urmărire penală în procese-verbale, dar redactate de inculpat pe baza copiilor de pe suporturile optice care i-au fost puse la dispoziție, fără ca acele redări să fie contestate de Parchet (filele 35-43, 73-76, 104-108 și 124-130, d.a.) și, mai mult, existența unui astfel de dosar a fost recunoscută chiar de martorul denunțator în declarația din fața instanței de apel (filele 79-81, d.a.), acesta precizând că MART PLAST, menționată în acele înregistrări, este o societate cu care a fost asociat și cu care s-a judecat timp de 10 ani, într-un proces civil, ce a făcut obiectul Dosarului nr.898/330/2015 al Judecătoriei Urziceni și că el a formulat plângere penală, pentru mărturie mincinoasă, împotriva martorilor aduși în acel proces de societatea respectivă, acea plângere aflându-se inițial chiar pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, fiind

rezonabil a crede, în aceste condiții, că nu întâmplător martorul denunțator a ales, pentru depunerea denunțului său, un organ de poliție din circumscripția acelei unități de parchet.

2. Referitor la primirea sumei de 2.500 lei, în două tranșe, recunoscută de inculpat, Curtea constată, pe de o parte, că această faptă (neprecedată de pretindere, astfel cum s-a motivat anterior) a fost rezultatul unei acțiuni de provocare a martorului denunțator Creiță Vasile, iar, pe de altă parte, că, prin săvârșirea ei, inculpatul nu a urmărit și nici nu a acceptat legătura sa cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, pe care nu a condiționat-o sub nicio formă de obținerea vreunui folos bănesc, având reprezentarea, în plan subiectiv, că suma respectivă era aferentă exclusiv folosirii unui dispozitiv medical performant, care îi aparținea, fiind achiziționat în nume propriu din străinătate, neaflându-se în dotarea spitalului, astfel că, în raport cu ambele aspecte, acea faptă nu a fost comisă de inculpat cu vinovăția prevăzută de lege.

a) Sub primul aspect, Curtea constată că acțiunea de provocare a martorului denunțator Creiță Vasile rezultă, fără niciun dubiu, din declarația pe care acesta a dat-o în fața instanței de apel, care se coroborează cu fapte și împrejurări relevate de alte acte și mijloace de probă din dosar, ce au fost ignorate de prima instanță.

Astfel, în continuarea aspectelor anterior menționate, pe baza cărora s-a reținut existența unui interes propriu al martorului Creiță Vasile în formularea denunțului și nedovedirea pretinderii de bani de către inculpatul medic pentru efectuarea operației, realizată cu succes de acesta fără a fi primit vreun folos, Curtea constată că, în declarația dată în fața sa, martorul denunțator a făcut următoarele afirmații, care vor fi analizate pe măsura redării lor:

Înainte ca martorul denunțator să plece de la Secția 1 Poliție (unde a formulat denunțul consemnat în procesul-verbal din data de 14 august 2017, anterior analizat), un polițist i-a spus să nu dea niciun ban la spital, iar el a replicat că, dacă nu dădea bani, medicul nu îl opera pe pacient.

Curtea constată că, la momentul când se derula discuția relatată de martorul denunțator (plasată de acesta după miezul nopții, când a susținut că a plecat de la sediul acelei secții de poliție), operația pacientului se afla deja în desfășurare, astfel că era lipsită de fundament replica sa.

Atunci, un polițist, fără a putea preciza dacă același anterior menționat sau altul, i-a spus martorului denunțator să dea numai suma de 1.500 lei, dar să înregistreze discuția de la momentul când dădea banii. Înainte de a pleca de la Secția 1 Poliție, un polițist de acolo i-a spus martorului denunțator că a venit un comisar de poliție de la DGA, în civil, dar acesta nu i s-a prezentat. Martorul denunțator a discutat cu acel comisar, fără a-și aminti dacă acesta a fost cel care i-a spus să dea suma 1.500 lei, dar să înregistreze acel fapt.

Curtea reamintește că, potrivit susținerilor anterior analizate (care nu s-au dovedit a fi reale), medicul ar fi cerut suma de 2.500 lei. De asemenea, reamintește că, astfel cum el însuși a declarat, martorul denunțator avea asupra sa suma de 4.000 lei. În aceste condiții, este evident că remiterea sumei de 1.500 lei a fost hotărâtă de martorul denunțator (care, până la acel moment, nu stabilise niciun contact direct cu medicul, aflat deja în operație, fără a fi pretins vreun ban) împreună cu lucrătorii de poliție.

În timp ce se deplasa de la Secția 1 Poliție spre Spitalul „Floreasca”, martorul denunțator a fost contactat telefonic de un comisar de poliție, care s-a prezentat Anghel, iar acesta i-a spus că, dacă putea, să înregistreze ambiantal momentul când dădea banii.

Curtea constată, astfel cum a mai evidențiat, că un subcomisar de poliție din cadrul DGA cu acest nume a efectuat acte de urmărire penală în cauză, ca organ de cercetare al poliției judiciare, delegat de procuror, însă ordonanța de delegare datează din 18 august 2017 (fila 122, vol.I, d.u.p.), în timp ce faptele relatate de martorul denunțator se desfășurau anterior, respectiv în noaptea de 14/15 august 2017. Mai mult, procesul-verbal

de consemnare a denunțului, deși datând din 14 august 2017, a fost înregistrat atât la Secția 1 Poliție, cât și la Parchetul de pe lângă Tribunalul București abia 2 zile mai târziu, respectiv la data de 16 august 2017, când procurorul a și dispus, prin ordonanță, începerea urmăririi penale *in rem* (filele 2-5, vol.I, d.u.p.).

Când a ajuns la spital, martorul denunțator nu a mers direct pe secția unde era internat pacientul Roșu Ion, ci a rămas o vreme în fața spitalului, unde a discutat cu fiul său. Martorul denunțator i-a relatat fiului său discuțiile anterioare cu lucrătorii de poliție și i-a cerut să îi dea telefonul lui mobil, pe care să îl seteze pe aplicația înregistrare ambientală, pentru a face înregistrarea care i se solicitase. Până la acel moment, martorul denunțator nu a intrat în contact cu niciun cadru medical, aflându-se în afara spitalului când a discutat cu fiul său cele anterior relatate.

Curtea constată, pe baza acestor afirmații, că singura preocupare reală a martorului denunțator nu era situația medicală a pacientului, prezentat de el drept „prietenul său”, ci, astfel cum fusese sfătuit de către lucrătorii de poliție, remiterea banilor către medic (pe care acesta nu îi solicitase, efectuând deja operația) și realizarea înregistrării ambientale a acelui moment.

În acest context, Curtea constată că martorul pacient Roșu Ion a negat relația de prietenie cu martorul denunțator, despre care a afirmat, în declarația dată în fața primei instanțe (fila 49, d.f.), că, în realitate, acesta era „patronul” său, pentru care lucra contra cost, inclusiv atunci când s-a produs accidentul care i-a vătămat piciorul operat.

De asemenea, Curtea constată că fiica cea mare a pacientului, martora Vasile Victoria (singura dintre cele două fiice cu care inculpatul medic a recunoscut că a vorbit înainte de operație), a declarat, în aceeași fază procesuală (fila 47, d.f.), că accidentul tatălui ei s-a petrecut când desfășura activități lucrative pentru martorul denunțator Creiță Vasile și că, după părerea sa, acesta „a făcut o înscenare, crezând că astfel va scăpa de orice solicitare (...), de a emite pretenții în instanță”.

Totodată, Curtea constată că pregătirile făcute pentru realizarea, la indicația lucrătorilor de poliție, a înregistrării ambientale a momentului de remitere a banilor către medic au fost confirmate de fiul martorului denunțator, Creiță Lucian-Marius, care, în declarația de martor din faza de urmărire penală (filele 48-52, vol.I, d.u.p.), a afirmat: „Înainte ca tatăl meu să meargă în biroul medicului, i-am dat telefonul mobil personal, pe care am instalat chiar în acea seară o aplicație în vederea înregistrării discuției purtate cu acesta. (...) în timpul în care am așteptat să se finalizeze operația, tatăl meu mi-a spus că avea la el suma de 1.500 lei, pentru a i-o da medicului (...).”.

Revenind la declarația dată de martorul denunțator Creiță Vasile în fața sa, Curtea constată că, în continuare, acesta a făcut următoarele afirmații:

Ulterior, martorul denunțator s-a deplasat, împreună cu fiul său, având telefonul mobil setat pe înregistrare, la secția unde era internat pacientul Roșu Ion. Când a ajuns acolo, operația pacientului respectiv deja se terminase, martorul denunțator găsindu-l pe acesta întins pe un pat mobil, pe holul secției, la intrare. Martorul denunțator a discutat cu fiul său și l-a întrebat pe acesta cui să dea banii, iar fiul său i-a zis că a discutat cu soția și cu fiicele pacientului Roșu Ion, iar acestea au afirmat că putea să îi pună sub pernă, că avea cine să îi ia de acolo. Soția și fiicele pacientului Roșu Ion aflaseră acest lucru de la personalul medical, astfel cum martorului denunțator i-a spus tot fiul său.

Curtea constată, pe baza acestor afirmații, că, la ajungerea martorului denunțator în incinta spitalului, operația realizată de inculpat asupra pacientului (fără a pretinde vreun ban) era deja finalizată.

De asemenea, constată că singura persoană cu care martorul denunțator a discutat în legătură cu remiterea banilor (pe care fusese sfătuit să îi dea medicului de către organele de poliție) a fost fiul său, acesta nepurtând nicio discuție cu membrii familiei pacientului.

Pe de altă parte, constată că susținerea martorului denunțator privind punerea banilor sub pernă, astfel cum fiul său i-a spus că aflase de la fiicele pacientului, care, la rândul lor, ar fi aflat de la personalul medical, nu este confirmată de vreo probă, niciuna dintre cele trei persoane nefăcând, în declarațiile lor, vreo referire la acest aspect.

Martorul denunțator nu a mai apucat să pună banii sub perna pacientului, întrucât a apărut doctorul BARBU ION, care i-a spus că el l-a operat pe pacientul Roșu Ion.

Atunci, martorul denunțator i-a spus acestuia că putea să îi dea o parte din bani, iar doctorul l-a invitat în cabinetul său. Împreună cu una din fiicele pacientului Roșu Ion, posibil Roșu Mariana, martorul denunțator a intrat în cabinetul doctorului BARBU ION, unde a urmat o scurtă conversație, în cursul căreia acesta le-a spus că operația a decurs bine, după care martorul denunțator a scos banii (n.r. cei 1.500 lei) și i-a dat în mână. Doctorul a luat banii și i-a pus mai întâi într-un dulap, după care i-a scos și a afirmat că urma să dea 100 lei „într-un loc” și 300 lei „în alt loc”. Când i-a dat banii doctorului BARBU ION, acesta i-a spus „acum este bine”. Din discuțiile cu doctorul, a înțeles că banii erau pentru operație, nu pentru un dispozitiv folosit la pacient.

În cabinetul doctorului BARBU ION, i-a spus acestuia că tot el urma să-i aducă și diferența de 1.000 lei și să aibă încredere în acest lucru, întrucât Roșu Ion era prietenul său și îl preocupa soarta lui.

Discuția din cabinetul doctorului BARBU ION a fost înregistrată de martorul denunțator cu telefonul mobil pe care îl avea asupra sa, dar, o vreme, nu și-a dat seama că a realizat înregistrarea. Într-una din zilele următoare, martorul denunțator a fost contactat telefonic de comisarul Anghel, care i-a spus că trebuia să meargă să dea declarație la procuror, întrucât dosarul a ajuns la Parchet. Înainte de a da declarație la Parchet, martorul denunțator a fost invitat de comisarul Anghel la sediul DGA, pentru a da acolo o declarație. Cu acea ocazie, comisarul Anghel l-a întrebat de ce nu a făcut înregistrarea, iar martorul denunțator i-a răspuns că nu s-a priceput. Deoarece, într-una din zilele următoare, a găsit înregistrarea, martorul denunțator a venit din nou la București și s-a deplasat la sediul DGA, unde s-a întâlnit cu comisarul Anghel și i-am dat acestuia acea înregistrare, întocmind un proces-verbal.

Curtea constată că primirea sumei de 1.500 lei a fost recunoscută de inculpat, astfel că nu este necesară analizarea probatoriului care dovedește această faptă, în materialitatea ei.

Totodată, Curtea constată că, potrivit acuzației formulate împotriva inculpatului, primirea sumei respective de către acesta s-a realizat numai pentru sine, iar nu și pentru alții, procurorul dispunând, prin rechizitoriu, o soluție de clasare referitor la împrejurarea că, din acea sumă, inculpatul ar fi dat o parte altor cadre medicale, cu motivarea că probele administrate nu au confirmat o astfel de stare de fapt.

Referitor la susținerile martorului denunțator, în sensul că, atunci când i-a dat suma de 1.500 lei, inculpatul ar fi afirmat că „acum este bine”, după care i-ar fi spus acestuia că tot el urma să-i aducă și diferența de 1.000 lei și să aibă încredere în această promisiune, întrucât pacientul era prietenul său și îl preocupa soarta lui, Curtea constată că nu sunt confirmate, în modul în care au fost prezentate, de transcrierea conținutului înregistrării ambientale (filele 22-24, vol.I, d.u.p.), din care rezultă, sub acest aspect, doar cuvintele de mulțumire ale medicului.

Pe de altă parte, Curtea constată legătura permanentă ținută de martorul denunțator cu subcomisarul de poliție Anghel din cadrul DGA, fiind anunțat de acesta despre momentele și locurile unde trebuia să se prezinte pentru a da declarații, inclusiv la Parchet, prin contact telefonic direct, iar nu prin citare, cum ar fi fost firesc.

Sub acest aspect, actele dosarului dovedesc că, într-adevăr, după prima declarație, formulată în fața procurorului la data de 16 august 2017 (filele 6-9, vol.I, d.u.p.), următoarea declarație a martorului denunțator, din data de 12 septembrie 2017, a fost formulată de acesta în fața celui subcomisar de poliție (filele 10-13, vol.I, d.u.p.), căruia i-a prezentat, la aceeași dată,

după aproximativ o lună de la momentul efectuării ei, înregistrarea ambientală, fiind întocmit în acest sens un proces-verbal (fila 21, vol.I, d.u.p.).

De asemenea, și a treia declarație a martorului denunțator, din data de 29 decembrie 2017 (filele 14-17, vol.I, d.u.p.), a fost formulată de acesta în fața aceluiași subcomisar de poliție.

În privința înregistrării ambientale, Curtea constată că prezentarea ei după un timp atât de îndelungat susține teza provocării, în sensul că martorul denunțator i-a dat medicului, după finalizarea operației, suma de 1.500 lei (care nu fusese pretinsă), numai pentru a obține acea înregistrare, pe care să o valorifice, la momentul oportun, în interesul său, atât în raport cu organele de poliție, de care fusese îndrumat să procedeze astfel, cât și în raport cu membrii familiei pacientului, context în care reamintește susținerea martorei Vasile Victoria, referitoare la opinia sa privind „înscenarea” pusă la cale de martorul denunțator, pentru a nu-l despăgubi pe tatăl său pentru accidentul suferit în timp ce lucra pentru el.

Curtea apreciază neverosimilă susținerea martorului denunțator că, o vreme, nu și-a dat seama că a realizat înregistrarea respectivă, pe care fiul său ar fi descoperit-o, întâmplător, când butona telefonul mobil, astfel cum a afirmat în ultima declarație formulată în fața procurorului (a patra din faza de urmărire penală) la data de 28 februarie 2018 (filele 18-19, vol.I, d.u.p.), deoarece întregul context faptic anterior prezentat relevă interesul său major pentru efectuarea acelei înregistrări, care l-a preocupat mai mult decât starea medicală a pacientului Roșu Ion.

Analizând, în continuare, declarația din apel a martorului denunțator Creiță Vasile, Curtea constată că acesta a făcut și următoarele afirmații:

Comisarul Anghel i-a spus martorului denunțator să nu dea diferența de bani doctorului BARBU ION până ce nu discuta cu el, pentru a se putea efectua înregistrarea audio-video a aceluia moment.

În acel context și întrucât a aflat de la membrii familiei lui Roșu Ion că acesta ar fi fost rău tratat de doctorul BARBU ION, în sensul că acesta i-a spus să meargă să scoată firele de la operație la spitalul local și nu i-a făcut o transfuzie de sânge, astfel cum îi promisesese, arătându-și nemulțumirea că nu i s-au mai dat bani, martorul denunțator a hotărât să îl caute pe inculpat.

Drept urmare, martorul denunțator s-a deplasat la spital, împreună cu lucrători de poliție de la DGA, însă a constatat că doctorul BARBU ION se afla în concediu.

Curtea constată, din actele dosarului, că, într-adevăr, la data de 19 septembrie 2017, a fost întreprinsă o astfel de acțiune, urmărindu-se cel mai probabil realizarea unui flagrant, care, însă, a eșuat, întrucât inculpatul se afla în concediu.

Astfel, din procesul-verbal întocmit la data de 19 septembrie 2017 de către subcomisarul de poliție Anghel Marius-Gabriel din cadrul DGA (fila 25, vol.I, d.u.p.), rezultă că, la acea dată, s-a procedat, în prezența martorului denunțator, la înserierea și consemnarea a 10 bancnote ce compuneau suma de 1.000 lei, pe care acel martor urma să o înmâneze medicului BARBU ION, menționându-se în mod expres „în cazul pretinderii de către acesta”, mențiune care dovedește că **inculpatul nu ceruse acea sumă de bani.**

De asemenea, din procesul-verbal de redare a înregistrării ambientale realizate la aceeași dată (filele 26-27, vol.I, d.u.p.), rezultă că martorul denunțator s-a prezentat la Spitalul Clinic de Urgență „Floreasca”, căutându-l pe medicul BARBU ION, dar i s-a spus de către un angajat că acesta se afla în concediu în acea săptămână.

Curtea constată că inițiativa contactării inculpatului, cu scopul de a-i remite suma de 1.000 lei, i-a aparținut în exclusivitate martorului denunțator, conform unui plan conceput împreună cu organele de poliție, fără ca inculpatul să fi cunoscut acel demers (dovadă că se afla în concediu) și fără a exista vreo probă din care să rezulte că acesta ar fi pretins remiterea acelei sume de bani.

În același sens, Curtea reține că, în declarația din data de 12 septembrie 2017 (filele 10-13, vol.I, d.u.p.), cu o săptămână înainte de momentul analizat, martorul denunțator afirmase,

chiar în fața subcomisarului de poliție din cadrul DGA, că, discutând cu Roșu Ion, acesta i-a spus că medicul nu îi mai răspundea fiicei sale la telefon, iar el i-a cerut să-l anunțe dacă medicul pretindea bani, însă nu l-a mai contactat nimeni, neexistând dovezi că, între timp, până la data de 19 septembrie 2017, acel fapt negativ s-ar fi schimbat.

Totodată, în declarația din fața instanței de apel, fiind întrebat de Curte de ce nu i-a dat suma de 1.000 lei pacientului Roșu Ion pentru ca acesta să o dea medicului, martorul denunțator a răspuns că nu avea încredere în pretinsul lui „prieten”, temându-se că acesta își va păstra banii pentru el și având dubii că, dacă îi dădea banii, Roșu Ion i-ar fi dat mai departe medicului, întrucât, dacă dorea să facă acest lucru, o putea face din banii proprii, ceea ce dovedește că **unicul scop al martorului denunțator era acela de a ajunge el la inculpat și de a-i înmâna o sumă de bani care nu fusese cerută de acesta, pentru a putea înregistra momentul, în condițiile în care subcomisarul Anghel îi spusese, conform propriei afirmații, să nu dea banii până nu discuta cu el.**

În continuarea declarației din apel, referindu-se la evenimentele ulterioare acțiunii eșuate din data de 19 septembrie 2017, martorul denunțator Creiță Vasile a făcut următoarele afirmații:

A fost sunat de comisarul Anghel, care i-a spus că, într-o anumită zi, doctorul BARBU ION era de serviciu și i-a cerut să vină la București, iar el s-a conformat.

Când a ajuns la București, s-a deplasat la sediul DGA, unde se afla comisarul Anghel, iar lucrători de poliție s-au ocupat de realizarea viitoarei înregistrări. Tot acolo, au fost fotografiate bancnotele ce compuneau suma de 1.000 lei și, în continuare, martorul denunțator s-a deplasat, împreună cu lucrători din cadrul DGA, la Spitalul „Floreasca”.

La spital, a mers în cabinetul doctorului BARBU ION, unde acesta se afla împreună cu un coleg. Martorul denunțator i-a spus doctorului BARBU ION că venise să îi dea și diferența de bani, iar acesta i-a făcut semn că nu era nicio problemă să îi dea banii în prezența celui coleg, lucru pe care el l-a și făcut. După ce i-a dat suma de 1.000 lei, doctorul BARBU ION i-a spus că urma să îl cheme pe Roșu Ion, într-o zi când era de gardă, să îi facă o transfuzie de sânge și, posibil, și o radiografie.

Legat de aceste afirmații, Curtea constată că, în declarația din cursul cercetării judecătorești în primă instanță (filele 65-66, d.f.), martorul denunțator Creiță Vasile a susținut că, pentru a-i remite inculpatului suma de 1.000 lei, l-a contactat telefonic, în prealabil, pe acesta, pentru a stabili o întâlnire.

Această ultimă susținere, contrazisă de inculpat, care a afirmat, în declarația din fața instanței de apel (filele 112-113, d.a.), că nu a fost sunat niciodată la telefon de către martorul denunțator, este, în mod vădit, nereală, Curtea neidentificând, între procesele-verbale de redare de convorbiri telefonice atașate în dosarul de urmărire penală (filele 71-110, vol.I, d.u.p.), niciunul care să se refere la o astfel de convorbire între martorul denunțator și inculpat.

Dincolo de acest aspect, Curtea constată că, într-adevăr, la data de 26 septembrie 2017, a fost realizată o înregistrare ambiantală, din care rezultă că martorul denunțator i-a remis inculpatului, la spital, suma de 1.000 lei (filele 28-36, vol.I, d.u.p.), fapt recunoscut, de altfel, de către cel din urmă.

Cu toate acestea, bancnotele care au compus acea sumă de bani nu au mai fost înseriate și consemnate, cum se procedase cu o săptămână înainte, neexistând la dosar vreun proces-verbal întocmit în acest sens și, mai mult, deși acea operațiune era supravegheată tehnic, din motive necunoscute, nu s-a realizat o acțiune de prindere în flagrant, pentru ca, ulterior, timp de mai mult de 3 luni, în cauză să nu se realizeze niciun act, iar dispunerea efectuării *in personam* a urmăririi penale să fie întârziată vreme de peste 4 luni.

Astfel, abia la data de 29 decembrie 2017, martorul denunțator Creiță Vasile a dat declarație cu privire la acea faptă, tot în fața subcomisarului de poliție din cadrul DGA Anghel Marius-Gabriel (filele 14-17, vol.I, d.u.p.), iar, după mai mult de o lună, procurorul

de caz a dispus, prin ordonanța din data de 05 februarie 2018 (filele 1-2, vol.II, d.u.p.), efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul BARBU ION.

Revenind la afirmațiile martorului denunțator, Curtea constată că, pentru remiterea sumei de 1.000 lei către inculpat, acesta a fost anume contactat telefonic de către subcomisarul de poliție din cadrul DGA, care i-a cerut să vină la București, în acel scop, într-o zi anume, când se știa că medicul era de serviciu. Susținerea martorului denunțator, din aceeași declarație, că, deși acel subcomisar de poliție i-a cerut să vină la București în ziua respectivă, nu acesta i-ar spus de suma de 1.000 lei, pe care o avea asupra sa, întrucât constituia diferența de bani care mai trebuia dată medicului, este neverosimilă, întrucât, astfel cum s-a motivat anterior, inculpatul nu ceruse vreo sumă de bani, nici martorului denunțator, nici altcuiva.

De altfel, membrii familiei pacientului Roșu Ion, în favoarea căruia martorul denunțator a pretins că acționa, pentru a beneficia de un tratament medical corespunzător, nici nu au cunoscut demersul său de a-i da inculpatului suma de 1.000 lei.

În acest sens, martora Roșu Mariana (cea care a ținut legătura telefonic cu martorul denunțator, astfel cum rezultă din înregistrările invocate de acuzare), în declarația din cursul cercetării judecătorești în primă instanță (fila 46, d.f.), a afirmat: „Domnul Crăiță nu a spus niciodată că i-ar mai fi dat (n.r. medicului) vreo altă sumă de bani, în afară de suma de 1.500 lei.”.

De asemenea, fiind audiată și de către instanța de apel (filele 101-102, d.a.), martora Roșu Mariana a declarat: „Domnul Crăiță Vasile a ajuns la spital după finalizarea operației, în jurul orei 24:00 sau chiar orei 01:00, noaptea. În prezența mea, Crăiță Vasile i-a dat doctorului BARBU ION o sumă de bani, cred că 1.400 lei. (...) Nu cunosc ca domnul Crăiță Vasile să-i mai fi dat doctorului BARBU ION, atunci sau altădată, vreo sumă de bani. Deși vorbeam frecvent la telefon cu Crăiță Vasile, cerându-i sfaturi despre cum să procedez în relația cu medicul BARBU ION, Crăiță Vasile nu mi-a spus niciodată că i-ar mai fi dat acelui medic vreo sumă de bani sau că ar fi intenționat să-i dea acestuia vreo sumă de bani. Eu personal nu i-am dat nicio sumă de bani doctorului BARBU ION, singura sumă de bani de care cunosc este cea de 1.400 lei, care i-a fost dată doctorului respectiv de către Crăiță Vasile.”.

Din acest motiv, Curtea constată și faptul că remiterea sumei de 1.000 lei către inculpat nu poate fi pusă în legătură cu transfuzia de sânge realizată pacientului Roșu Ion la începutul lunii octombrie 2017, astfel cum rezultă din actele medicale întocmite cu acel prilej (filele 179-181, vol.I, d.u.p.).

Mai mult, în biletul de externare, se menționează în mod explicit că administrarea de sânge, care a motivat internarea pacientului Roșu Ion la momentul respectiv, s-a datorat cirozei de care acesta suferea, fiind confirmată astfel susținerea inculpatului din declarația dată în fața primei instanțe (filele 89-91, d.f.), că transfuzia de sânge nu a avut nicio legătură cu actul medical constând în operația realizată de el la piciorul pacientului.

De altfel, acuzația formulată împotriva inculpatului, ce determină și limitele obiectului judecății, potrivit art.371 din Codul de procedură penală, se referă la primirea sumei de 2.500 lei, astfel cum aceasta ar fi fost pretinsă de el (acțiune neconfirmată de probatoriu) în noaptea de 14/15 august 2017, când nu se pune, în mod obiectiv, problema realizării unei transfuzii de sânge în raport cu diagnosticul de ciroză, ci exclusiv aceea a efectuării unei intervenții operatorii pentru salvarea piciorului vătămat al pacientului de către medicul ortoped.

Concluzionând, Curtea constată, pe baza tuturor aspectelor anterior menționate, că fapta inculpatului de a primi suma de 2.500 lei, în cele două tranșe anterior evidențiate, de la martorul denunțator, a fost, în ambele cazuri, rezultatul unor acțiuni de provocare din partea acestuia din urmă, în condițiile în care nu s-a dovedit că medicul ar fi pretins, de la oricine, înainte sau după, vreo sumă de bani, pentru efectuarea operației, pe care a

realizat-o și finalizat-o cu succes înainte de orice contact cu martorul denunțator și în absența urmăririi sau acceptării obținerii pentru sine a vreunui folos necuvenit, în timp ce martorul respectiv, străin de familia pacientului operat, fără vreo grijă pentru starea medicală a acestuia și urmărind interese proprii, și-a premeditat acțiunile de remitere a banilor, cu ajutorul organelor de poliție și beneficiind de îndrumarea acelor organe, fiind evident că, în lipsa acțiunilor sale, inculpatul nu ar fi primit niciun ban în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu.

b) În plus, sub cel de-al doilea aspect, Curtea constată că, prin primirea banilor, inculpatul nu a urmărit și nici nu a acceptat o legătură a faptei respective cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu specifice profesiei de medic, pe care le-a realizat cu probitate profesională și prin folosirea întregii sale pregătiri în domeniu, având reprezentarea, în plan subiectiv, că suma remisă avea legătură, în mod exclusiv, cu utilizarea unui dispozitiv medical performant, care îi aparținea, fiind achiziționat în nume și cu surse proprii din străinătate, dispozitiv despre care i-a informat pe aparținătorii pacientului și pe care l-a folosit, cu succes, la efectuarea operației, cu acordul acestora, deși nu se afla în dotarea spitalului.

În acest sens, Curtea constată că declarațiile constante ale inculpatului, care a susținut această teză, sunt confirmate de probatoriul cauzei.

Astfel, discuțiile purtate cu inculpatul, înainte de operație, referitoare la folosirea aceluia dispozitiv medical (un fixator extern), care trebuia să rămână montat pe piciorul pacientului timp de câteva luni, cum s-a și întâmplat (acesta fiind scos în cursul operației din luna decembrie 2017, realizată tot de inculpat), au fost confirmate de ambele fiice ale pacientului, Roșu Mariana și Vasile Victoria, în declarațiile din cursul cercetării judecătorești în primă instanță (*filele 46 și 47, d.f.*), iar, în cazul celei dintâi, și în declarația dată în fața instanței de apel (*filele 101-102, d.a.*).

Martora Vasile Victoria a și precizat, de altfel, în declarația sa din fața primei instanțe, că suma de 2.500 lei (primită de inculpat) se referea tocmai la dispozitivul necesar a fi montat la piciorul tatălui său.

Montarea fixatorului extern la piciorul pacientului Roșu Ion îi era cunoscută și martorului denunțator Creiță Vasile, încă din noaptea operației, înainte ca acesta să-i dea inculpatului, în condițiile anterior menționate, prima tranșă de bani, astfel cum rezultă din declarația sa din data de 28 februarie 2018 (*filele 18-19, vol.I, d.u.p.*), când a afirmat că inculpatul i-a spus că a montat acel dispozitiv și i-a explicat beneficiile folosirii acestuia, același aspect rezultând și din transcrierea înregistrării ambientale realizate de martorul denunțator la momentul respectiv (*filele 22-24, vol.I, d.u.p.*), în care sunt redată afirmații ale inculpatului referitoare la montajul extern realizat.

Percepția martorei Roșu Mariana și martorului denunțator Creiță Vasile cu privire la apartenența dispozitivului respectiv, în sensul că ar fi fost din dotarea spitalului, este nerelevantă, întrucât, potrivit informațiilor furnizate de Spitalul Clinic de Urgență București „Floreasca” - Clinica de Ortopedie și Traumatologie prin adresa nr.8712 din data de 29 martie 2019 (*fila 75, d.f.*), *componentele fixatorului extern utilizat de inculpat la realizarea operației erau proprietatea sa personală*, fiind folosite de acesta pentru a înlesni montarea și fixarea dispozitivului aplicat pacientului Roșu Ion, în scopul de a asigura o mai bună fixare și stabilitate a fragmentelor osoase, în aceeași adresă menționându-se că *acele componente nu existau în dotarea spitalului respectiv la momentul internării pacientului anterior nominalizat și nu au existat nici ulterior, nu puteau fi achiziționate prin contractul cadru SCUB și nu erau decontate de CNAS.*

Totodată, martorul Popescu Gheorghe-Ion, șeful Clinicii de Ortopedie și Traumatologie din cadrul Spitalului Clinic de Urgență București „Floreasca”, audiat ca martor de către instanța de apel (*fila 100, d.a.*), a declarat că *dispozitivul medical cu denumirea fixator extern nu s-a*

aflat și nu se afla nici la data acelei audieri (04 noiembrie 2019) în dotarea clinicii respective, însă era folosit în intervențiile chirurgicale de către inculpatul BARBU ION, căruia îi aparținea, fiind achiziționat de acesta. De asemenea, martorul a declarat că fixatorul extern este un dispozitiv foarte performant, cu rezultate benefice pentru pacienți, iar inculpatul BARBU ION, pe care l-a caracterizat a fi ireproșabil din punct de vedere profesional, afirmând că este un medic foarte bun, care realizează cu succes intervențiile chirurgicale, nu avea nevoie de aprobare din partea clinicii sau a spitalului pentru a-l folosi, decizia în acest sens fiind una personală, doctorul fiind suveran în a decide, când se află în gardă, asupra metodei de intervenție aplicate unui anume caz. Martorul a confirmat și faptul că nici la momentul faptei, nici la data audierii sale, dispozitivul respectiv nu era decontat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate.

Pe de altă parte, folosirea dispozitivului respectiv la operația efectuată pacientului Roșu Ion la data de 14 august 2017 și ablația acestuia în cursul intervenției chirurgicale din data de 09 decembrie 2017, ambele realizate de inculpat, nu au fost acțiuni oculte, fiind în mod expres menționate în actele medicale (*fila numerotată 155, dar plasată între filele 166 și 167 și, respectiv, fila 217, vol.I, d.u.p.*), iar, din înscrisurile prezentate de inculpat (*filele 78-88, d.f. și 44-61, d.a.*), rezultă că un astfel de dispozitiv și componentele sale au un preț însemnat de achiziție, ajungând până aproape de valoarea de 10.000 lei, astfel cum acesta a declarat că l-a costat cumpărarea din Statele Unite ale Americii a celui folosit la operația respectivă.

În acest context se încadrează și afirmația deja citată a martorei Roșu Mariana, care, cunoscând folosirea fixatorului extern la operația efectuată tatălui său, a precizat că inculpatul a făcut referire la costul manoperei la un spital privat.

Drept urmare, constatând, în considerarea tuturor argumentelor anterior expuse, că fapta reținută în sarcina inculpatului BARBU ION nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, Curtea, în temeiul art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală, va pronunța achitarea acestuia, pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1 din Codul penal cu ref. la art.6 din Legea nr.78/2000.

De asemenea, întrucât suma de 2.500 lei a fost dată inculpatului de către martorul denunțator Creiță Vasile după denunțarea de către acesta din urmă a faptei deduse judecății, în privința căreia, la momentul respectiv, organul de urmărire penală nu fusese sesizat pe altă cale, Curtea, în temeiul art.290 alin.4 teza a II-a din Codul penal, va dispune ca inculpatul să restituie martorului anterior nominalizat acea sumă de bani.

Față de toate aceste considerente, Curtea, în temeiul art.421 pct.2 lit.a din Codul de procedură penală, va admite apelul declarat de inculpatul BARBU ION, va desființa, în întregime, sentința penală atacată, precum și încheierea de îndreptare a erorii materiale din data de 31 mai 2019, iar, în rejudecarea pe fond a cauzei, va hotărî în sensul celor anterior menționate.

În temeiul art.275 alin.3 din Codul de procedură penală, toate cheltuielile judiciare, inclusiv cele ocazionate de judecarea apelului, vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

În temeiul art.421 pct.2 lit.a din Codul de procedură penală, **admite apelul declarat de inculpatul BARBU ION împotriva Sentinței penale nr.880 din data de 23 mai 2019, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală în Dosarul nr.10601/3/2018.**

Desființează, în întregime, sentința penală apelată și încheierea de îndreptare a erorii materiale din data de 31 mai 2019, pronunțată în același dosar, iar, în fond, rejudecând:

În temeiul art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală, **achită pe inculpatul BARBU ION** pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1 din Codul penal cu ref. la art.6 din Legea nr.78/2000.

În temeiul art.290 alin.4 teza a II-a din Codul penal, **dispune restituirea de inculpat către martorul denunțator Creiță Vasile a sumei de 2.500 lei.**

În temeiul art.275 alin.3 din Codul de procedură penală, toate cheltuielile judiciare, inclusiv cele ocazionate de judecarea apelului, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 25 februarie 2020.

PREȘEDINTE,
Carmen-Veronica Găină

JUDECĂTOR,
Ovidiu Richițeanu-Năstase

GREFIER,
Daniela Schneider

Red. / Th.red. jud.C.V.G.

Ex.2 / 02 aprilie 2020

Tribunalul București - jud.B.A.Dari
